

Frančiškov prijatelj

1
2021

Upanje bolnikov

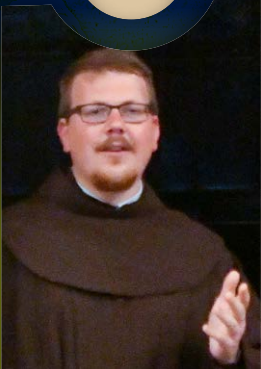
8

15

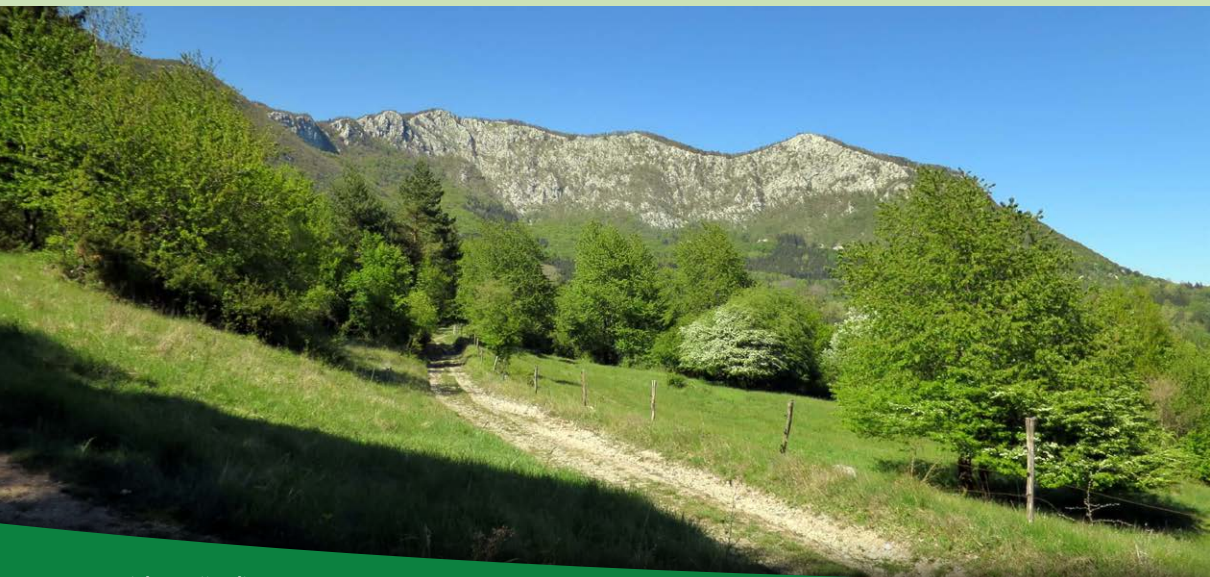
23

39

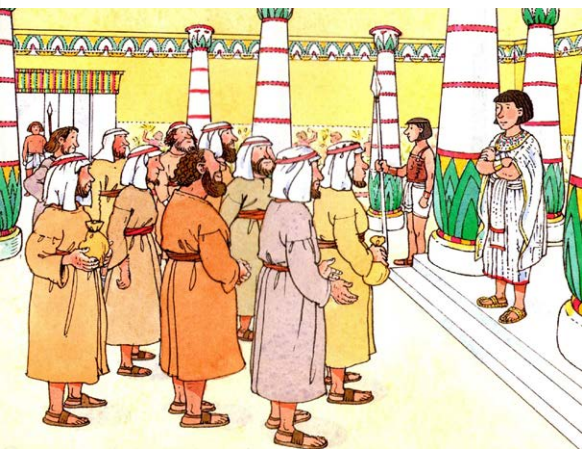

UVODNIK.....	3	Iz FRANCJE.....	21
Upanje bolnikov		Zelena Cerkev	
BOŽJA BESEDA.....	4	POKLICAL SI ME.....	22
OB IZVIRU.....	5	Najboljše nas šele čaka!	
Kajti za drevo je upanje...		MOZAIK.....	24
OB SVETEM PISMU.....	6	MOLITVENA NAVEZA.....	27
Odrešeni smo bili v upanju (Rim 8,24)		DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	29
FO IN FRAMA.....	7	Upanje umre zadnje	
FRAMA obluba		BRAT KAPUCIN.....	32
TEMA: UPANJE.....	8	Br. William Fey	
Ko um reče: "Obupaj!" Upanje zašepeta: "Poskusi še enkrat!"		Iz FRANČIŠKOVH REVIJ.....	34
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	11	Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	36
Ko Bog polaga upe v nas		NOVI SVETNIKI.....	39
ZNAMENJE ČASA.....	12	José Gregorio Hernández Cisneros	
Verjamem, da prihajajo boljši časi		KNJIGA.....	40
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	13	Objem na vrhu sveta, Marija in Andrej Štremfelj	
Kum (1220 m)		FILM.....	41
INTERVIJ: SLAVKO ŽIŽEK.....	15	Lažna slava (Fake famous, 2021 ZDA)	
Ujet v Frančiškovo mrežo		OBVESTILA.....	41
MED UBOGIMI.....	18	ALI VES.....	42
Etiopski misijon		UJETO V OBJEKTIV.....	43

Upanje bolnikov

Veliko stvari se dogaja v vsakem človeškem srcu, v življenju posameznika in celega sveta. Včasih se nam zdi, da je vse tako enostavno in enolično, pa je daleč od tega. Vsaka stvar ima v svojo notranjost vtakano upanje, ki jo žene kvišku in naprej. Če bi vprašali naravo le-ta najbrž upa, da bo sonce kmalu dovolj močno, da se spet prebudi in zaživi v vsej svoji lepoti in moči. Vsako bitje upa in hrepeni po svojem stvarniku, se tega zaveda ali ne.

Naš br. Jožef je kot kandidat napisal pesem Jožef in njegovi bratje, kjer govori o tistem Jožefu, ki so ga bratje prodali in ki je pozneje postal podkralj Egipta. On je brate rešil pred smrtjo zaradi lakote. On jim je lahko dal tisto upanje, ki ga več niso imeli. Odpustil jim je njihovo dejanje, oz. Bog je to njihovo dejanje obrnil v dobro. Z brati želim stati v Njegovem zavetju, ker po tem žeja moje srce, ker v to upam.

Glavna lakota danes (vsaj pri nas) ni lakota po kruhu, ki ga lahko kupimo v trgovini, ampak je to duhovna lakota. Ker več ne računamo na Boga v sebi in med seboj, so vse bolezni posledica te glavne bolezni. Zato se

svet lahko tudi tako zelo boji virusa, ki pustoši vsepovsod. A strah je lahko samo takrat, ko nimamo več upanja in zaupanja v Gospoda, ki nas vse vodi in lahko tudi takšne stvari obrača v dobro, če smo to pripravljeni sprejeti.

Zagovornik in priprošnjik sv. Jožef, upanje bolnikov, vsakemu izmed nas želi, da bi bil najprej ozdravljen te glavne bolezni srca. Virus, čeprav tako poguben za vse ljudi na tem planetu, naredi dosti manj škode kot bolezen srca.

Sv. Jožef, čeprav zmeraj v tišini, saj ne poznamo njegovih besed, ne govorov, ne naukov, nas v tihoti vodi k Sinu, zdravniku naših src. Hvala, ker lahko računamo nanj pri učenju zaupljivega sinovskega in hčerinskega odnosa z Bogom Očetom v Jezusu sredi vsake bolezni, stiske, trpljenja, bolečine in smrti. Jezus pa nam pravi, da je prišel na svet, da bi vsako stisko premagal in nam podaril življenje. Kdo je lahko še večje upanje za nas?

Kako lepo mu je zaupal sv. Frančišek, ko se je na trgu pred škofom, županom in vsemi ljudmi, ki so prišli gledat tega »norca«, odpovedal vsemu in zaupal samo Bogu. Odslej je njegov Oče bil samo v nebesih in upal je samo vanj. Najprej razlastiti svoje srce in vse, da lahko prejmemo od Boga, ki nam daje vse, kar potrebujemo. Ko pa česa nimamo, pa zaupno prositi, naj nam Gospod da, da bomo lahko živeli in delali v njegovo slavo. Takšno upanje ne razočara in prinaša največji mir in veselje.

Brat, sestra, upaj v Gospoda tudi ti in naj velikonočno jutro okrepi tudi tvoje upanje.

br. Vlado Kolenko

Pa ne samo to, ampak se celo ponašamo s stiskami,
saj vemo, da stiska rodi potrpljenje,
potrpljenje preizkušnost, preizkušnost upanje.
Upanje pa ne osramoti, ker je Božja ljubezen izlita
v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan.

Rim 5,3-5

Kajti za drevo je upanje...

... če ga kdo poseka, spet požene, njegov poganjek ne odneha (Job 14,7). Tako je Bog ustvaril življenje. Pomlad, čeprav nikakor ni moj najljubši del leta, pa me vedno znova navdušuje. Življenje, ki se ne preda in noče podleči sekiri zime, vedno znova vzklije in zmaguje.

Jožefovo leto je. Težko je govoriti o možu, ki ni spregovoril. Niti besede nam ne namenijo, niti najbolj pozornemu bralcu ne. In

vendar je zaradi njegovega upanja, tistega, ki ne osramoti, ker je Božja ljubezen po Svetem Duhu bila izlita v njegovo srce, Upanje moglo priti in obstati na svetu. Marija bi, vsej njeni brezmadežnosti in deviškosti navkljub, prej ko slej bila prepoznana kot njena poklicna soimenjakinja iz Magdale, ko bi je Jožef ne vzel k sebi in ji s tem brez besednim dejanjem podaril nevestinega dostojanstva. Bog je trepetal, ali bo ta pravični obstal ob svoji kraljici tako, kot Adam ni zmozel, ko je kača začela stiskati drevo življenja. In je. Spet brez besed. Ker s skušnjo se ne pogovarjaš, sicer je boj že izgubljen. Zato je Jožef tiho.

Njegovo upanje, ki ga je (naj)prej polagal v čisto nekaj drugega – poroka z žensko, ki jo ljubi, otroci, tesarski s. p., pa tista njiva nad vasjo, hiša in morda manjši dostavni avto, pa pes – se je v tisti noči preobrazilo. Položil ga je v sanje. In Bog zaupa tistemu, ki sanja ponoči. Ker so tudi taki, ki to delajo podnevi (iz fr. jour = dan: žurajo).

No, tak je bil Frančišek, dokler ni vstopil v skrivnost Božjega klica. Tudi on je v svojem očetu prepoznal le krušnega, ki ga je moral pustiti, ker je spoznal večje upanje. Pred oči mi prihaja kip njegovih staršev v Assisiju in tisti kos verige v Pikinih rokah. Zdaj pa pogledajte to reprodukcijo Giottove ometne mojstrovine: »krušni« očka stiska dragocena sinova oblačila, njegova desnica, stisnjena v pest, pa se proži proti licu mladega zblaznelega sina. Srce se mu trga, a upa, da ga morda samo še ena klofuta vrne nazaj v njegovo realnost. Vendar desnica nima moči proti upanju žene, ki upa, da je njen sin res odkril večje Upanje. Tisto, ki ne osramoti. Tudi mi to slutimo. Ker ga ni sram pred Očetom stati v Adamovem kostumu. On ne ve (več), da je nag.

br. Luka Modic

Odrešeni smo bili v upanju (Rim 8,24)

Upanje – duševno stanje, ko se vidi možnost za rešitev iz težkega položaja, ali tisto stanje, ko se zaželeno kaže mogoče, dosegljivo, izraža možnost uresničitve nečesa (SSKJ). Vem, da bom zvenela klišejsko, vendar res pravijo, da upanje umre zadnje. Če pogledam v svoje življenje, v trenutke, ko mi je bilo težko, ko nisem našla izhoda, je bilo upanje res tista svetla lučka, ki me je kljub vsej temini trenutnega stanja vodila do rešitve, do odrešitve.

V Svetem pismu je upanje velikokrat omenjeno kot vera v Boga. Če imamo upanje Vanj, se nam ni treba bati. Včasih je celo sinonim Zanj: Bog je upanje.

Upanje, zaupanje. Zelo podobni besedi, ki pa se zanimivo dopolnjujeta v samem bistvu. Ko imam upanje, da se bo morda kaj uresničilo, je v meni takrat tudi zaupanje v srečen konec ali vsaj v nekaj, kar me ne bo do kraja povozilo. Ali pa gre za zaupanje v nekoga. V primeru nas kristjanov je to zaupanje v našega nebeškega Očeta: »Zato se namreč trudimo in bojujemo, ker smo naslonili svoje upanje na živega Boga, ki je odrešenik vseh ljudi, posebno vernih.« (1 Tim 4,10)

Upati v Boga je morda tudi najvišja oblika vere vanj: »Na osnovi upanja je proti upanju veroval, da bo postal oče mnogih narodov, kakor je bilo rečeno: *Takó bo s tvojim potomstvom.*« (Rim 4,18) Tako pravi apostol Pavel za Abrahama, ki vemo, da je bil poklican, da daruje svojega lastnega sina Bogu. Upa, da lahko zaupa v edinega Gospoda.

Ko sem že pri apostolu Pavlu ... upanje je po njem uvrščeno med tri teološke kreposti:

»Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje.« (1 Kor 13,13) Trije glavni stebri vsakega verujočega kristjana. Na tem temelji naše življenje, naš odnos do Boga.

Komu bi se morda zdelo, da je upanje za tiste, ki nič ne ukrenejo, ki so strahopetni, da bi sploh kaj naredili, da bi bilo drugače, ki se, kot radi rečemo, vdajo v usodo. Moje mnenje pa je drugačno. Mislim, da ko naredim že čisto vse, kar je v moji lastni moči, ko vem, da sem dala vse od sebe, da bi stvari spremenila, naredila, da bi bilo bolje. Ko ugotovim, da so bili vsi moji napor zamen, ko se že vdajam brezupu ... takrat se pokaže moja prava moč. Takrat, ko mi ostane samo še upanje, ker vem, da ni vse odvisno od mojih lastnih naporov, takrat sem v bistvu zmagovalka. Ker si takrat priznam, da je nekdo drug, ki mi mora prisko-

čiti na pomoč. Takrat se v vsej svoji veličini izkaže moja vera v Gospoda, moje neomajno zaupanje Vanj, da lahko stori to, kar sama nisem zmogla. »Upanje pa ne osramoti, ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan.« (Rim 5,5)

Mislim, da je to tudi tisto zaupanje, tista neomajna vera sv. Jožefa, zaradi katere pravi Sveto pismo o njem, da je pravičen mož (Mt 1,19). Človeška merila so eno, Božja pa so velikokrat na drugem polu. Kar je meni človeku v nekem trenutku popolnoma nemogoče, je Bogu mačji kašelj. Kar bi morala vedeti in bolj zaupati.

Kajti ljudje smo že taki, da se hudo radi zanašamo samo na svoje lastne moči, pozablamo pa na tistega, ki je vir te naše moči. On je edini, ki je lahko lučka na koncu teme.

Zopet se bom poslužila besed apostola Pavla: »Odrešeni smo bili namreč v upanju; upanje, ki ga gledamo, pa ni več upanje – kdo bo namreč upal to, kar že vidi?« (Rim 8,24) Čista aleluja!

Kaj torej res potrebujem upanje, če pa je že vse uresničeno? Morda pa bolj potrebujem zaupanje ...

Lea Bric

FRAMA obluba

Kaj pa tebi pomeni obluba?

V pripravi na FRAMA oblube so za nas tisti, ki so v življenju že izrekli različne oblube, spregovorili o tem, kaj jim pomeni in kako jo negovati. Spoznali bomo pomen zakonske, duhovniške, redovniške, OFS in FRAMA oblube.

Spoznajte Katjo Ceglar, ki nam bo pričeval o svoji FRAMA oblubi.

Več na: <https://youtu.be/wGs36vYrWoY>

*Kaj pa tebi pomeni
(FRAMA) obluba?*

*Kaj pa tebi pomeni
(FRAMA) obluba?*

*Kaj pa tebi pomeni
(FRAMA) obluba?*

Ko um reče: "Obupaj!" Upanje zašepeta: "Poskusi še enkrat!"

Letošnje leto je posvečeno svetemu Jožefu¹ in teme posameznih številk Frančiškovega prijatelja so zaradi tega vzete iz litanij, posvečenih temu svetniku. V prvi številki je tako pred nami upanje, ki se v litanjskem vzkliku sicer pojavi v besedni zvezi upanje bolnikov, vendar je jasno, da niso le bolni ljudje tisti, ki upajo, ampak je upanje vrlina, ki je skupna vsem ljudem.

Slovar slovenskega knjižnega jezika predstavi besedo upanje kot duševno stanje, ko se vidi možnost za rešitev iz težkega položaja ali ko se zaželeno kaže mogoče, dosegljivo.

Znotraj katoliške vere pa upanje skupaj z vero in ljubeznijo spada med tri božanske kreposti. V Katekizmu beremo, da je krepost upanja odgovor na hrepenenje po sreči, ki ga je Bog položil v srce vsakega človeka; privzema si upe, ki navdihujejo dejavnosti ljudi; očisti jih tako, da jih naravna na nebeško kraljestvo; varuje pred malodušnostjo; daje oporo v sleherni zapuščenosti; navdaja srce z veseljem v pričakovanju večne blaženosti. Polet upanja varuje pred sebičnostjo in vodi v srečo ljubezni.²

In če pogledamo še v Sveto pismo, lahko odkrijemo, da imamo v njem vsaj štiri hebrejske glagolske korene (qwh, yhl, hkh in sbr), ki opisujejo upanje:

1. prvi glagol opisuje upanje kot »težnjo od sedanjosti k prihodnosti«, kar je najbolj znana poteza upanja tudi v našem splošnem

razumevanju, to je usmeritev v prihodnost; 2. drugi glagol poudarja človeško »pričakovanje, vztrajanje, biti na mestu«, kar označuje proti utežno držo, biti zelo ukoreninjeni v sedanjosti, tam, kjer smo;

3. tretji glagol, podobno kot drugi, podčrta pomen čakanja;

4. četrti glagol pomeni »gledati«, v določeni obliki pa »upati«. V tem pogledu je upanje vezano na držo človekovega telesa in na človeka, ki dviga pogled in gleda onkraj sebe in zunaj sebe.

Poleg teh štirih glagolov je potrebno omeniti še koren glagola bth, ki pomeni »zaupati« in je tesno povezan z upanjem, kajti odkriva nam, da lahko upamo takrat, ko svoje življenje zaupamo drugemu. Upanje je torej vezano na odnos. Pomenljivo je tudi, da v hebrejskem Svetem pismu ne poznamo izraza za »obup«. Ni besede, ki bi izražala obup, saj svetopisemski jezik nasprotje upanja opisuje le kot pomanjkanje upanja, kar razodeva, da nam je upanje podarjeno kot dar, ki ga nosimo v sebi. Če ga ni, je zato, ker smo ga iz različnih razlogov izgubili. V temelju je upanje povezano z življenjem. Lahko bi rekli, da tam, kjer je življenje, je tudi upanje.

V različnih prispodobah (npr. drevesa in mladike na njem) se Bog - že v Stari zavezi še bolj pa potem v Novi zavezi - razodeva kot Bog upanja. Kajti prvi, ki upa, je v Svetem pismu Bog sam, še posebej v težjih ali nemogočih

¹ Leto svetega Jožefa je razglasil papež Frančišek 8. decembra 2020 z apostolskim pismom *Patris corde* (Z Očetovim srcem).

² Katekizem Katoliške cerkve, člen 1818.

situacijah. Upa, da se bo iz ostarelega Abrahama in nerodovitne Sare rodilo veliko ljudstvo. Pogosto, ko Bog že ve, da ga ljudstvo ne bo poslušalo in ne bo poslušalo niti preroka, ki mu ga pošilja, reče preroku »Sin človekov, govori..., morda te bodo poslušali!«. Nova zaveza nam to resnico še bolj jasno razodeva, ko usmerja celo zgodovino odrešenja h Kristusu, ki je središče krščanskega upanja.

Podobno zavedanje je tudi v ozadju apostolskega pisma papeža Frančiška *Patris corde*:

Kakor je Bog dejal našemu svetniku: »Jozef, Davidov sin, ne boj se« (Mt 1,20), se zdi, da ponavlja tudi nam: »Ne bojte se!«. Odložiti moramo jezo in razočaranje ter brez kakršne koli svetne vdanosti v usodo, pač pa z močjo, ki je polna upanja, narediti prostor temu, česar nismo izbrali in vendar obstaja. Takšno sprejemanje življenja nas uvede v skrivni pomen. Življenje vsakega izmed nas se lahko čudežno ponovno začne, če najdemo pogum, da ga živimo skladno z evangelijem. In ni pomembno, če se zdi, da se je doslej vse obrnilo na slabo in so nekatere stvari nepovratne. Bog lahko stori, da med skalami poženejo rože.

Tudi če nam naše srce kaj očita, je On »večji od našega srca in spoznava vse.« (1 Jn 3,20).³

O pomembnosti upanja v vsakdanjem življenju govorijo tudi znanstvene raziskave, ki v zadnjih letih poudarjajo (in so osnova za) pozitivno psihologijo⁴. Te raziskave kažejo, da lahko iskanje optimizma pozitivno vpliva na duševno in fizično zdravje. Pri študiji iz leta 2019 so raziskovalci ugotovili, da optimizem za 11 do 15 odstotkov podaljša življenjsko dobo. »Raziskave so pokazale, da imajo optimistični posamezniki več možnosti, da se bodo starali in živeli dlje; pri njih namreč obstaja manjše tveganje za razvoj kroničnih bolezni, zlasti bolezni srca in ožilja,«⁵. Optimistični ljudje so pogostejše telesno aktivni in se bolj zdravo prehranjujejo, prav tako pa redkeje kadijo, kar prispeva k boljšemu zdravju.

S tem se je pokazal izhod iz teorije naučene nemoči, ki sta jo pred pol stoletja plasirala Steven Meier in Martin Seligman. Ta dva sta s poskusi ugotovila, da živali, ki so ugotovile, da izid dogodkov ni nikakor odvisen od tega,

³ Papež Frančišek, *Patris corde*, iz poglavja 4 - Oče v sprejemanju.

⁴ Pozitivna psihologija je dokaj mlada veja psihologije, ki se ukvarja s proučevanjem in jačanjem pozitivnih vidikov človeškega življenja in duševnosti, kamor spada tudi upanje.

⁵ Dr. Claudia Trudel Fitzgerald, raziskovalka in klinična psihologinja s Harvarda.

kaj bodo naredile, razvijejo nemoč pobegniti »nevarnosti«, pasivnost torej. In zaradi te »naučene nemoči« so se potem, ko so se znašle v okoliščinah, ki bi jim lahko bile kos, živali nehale truditi. Podobno vedenje sta potem opazovala tudi pri ljudeh.

Pasivnost je tako neke vrste privzeta nastavek možganov, ki so dolgo izpostavljeni dogodkom, na katere nimajo vpliva. Vendar so kasneje ugotovili, da to ne pomeni, da nikoli več ne bodo imeli možnosti - v okoliščinah, čeprav nepričakovanih, ki se bodo pojavile pred njimi v prihodnosti - ravnati drugače, se »boriti«. Pasivnost se da premagati z vezjem upanja – kar pomeni predvsem (za)upanje, da bodo neprijetni dogodki v prihodnosti začasni in pod nadzorom.

Seveda se sliši preprosto svetovati nekomu, ki se počuti, kot da nima vajetih v svojih rokah, naj upa. Ampak dejstvo je, da se pasiv-

nosti da od-učiti. Namesto ukvarjanja s tem, kako je vse težko in nesmiselno, to pomeni poiskati razloge za praznovanje, poiskati dobre novice, biti hvaležni za prejeto, videti, da so dogodki le začasni in se lahko spremenijo, nehati se primerjati z drugimi, usmeriti se na izkušnje, ki si jih dobil skozi težke situacije ...

Ob podobi svetega Jožefa, se lahko učimo tudi te pozitivne psihologije. Papež to zapiše takole: »Zgodovina odrešenja se »v upanju proti upanju« (Rim 4,18) uresničuje skozi naše slabotnosti. Prevečkrat mislimo, da Bog zaupa samo v dobre in zmagovite dele v nas, v rešnici pa se večina njegovih načrtov uresničuje preko in kljub našim slabotnostim. Zaradi tega je sv. Pavel rekel: »Da pa se zaradi vzvišenosti razodetij ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov sel, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel. Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, a mi je rekel: ,Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.' Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč« (2 Kor 12, 7-9).

Če je to perspektiva odrešenjske ekonomije, se moramo naučiti sprejemati svojo slabotnost z globoko nežnostjo».⁶

Z upanjem torej v prihodnost. In ne pozabimo, če je bojazen nalezljiva, je nalezljivo tudi upanje.

Fani Pečar

⁶ Papež Francišek, Patris corde, iz poglavja 2 – Oče v nežnosti.

Ko Bog polaga upe v nas

Sveti František bratom in sestram OFS v svojem vodilu naroča naj se kot nosilci miru zavedamo, da ga je treba neprestano graditi; z dialogom naj iščemo pota edinosti in bratskega razumevanja in naj zaupamo v navzočnost Božjega kvasa, ki je v človeku, in v preoblikovalno moč ljubezni in odpuščanja. Oznanjevalci popolnega veselja naj ob vsaki priložnosti skušajo drugim prinašati veselje in upanje.

Kako prinašati upanje? Zgled lahko črpamo iz življenja Svetega Františka in svete Klare. Svojim bratom in sestram, sta na več področjih življenja naročila, kako biti upanje za druge.

V vodilu František pravi: »Kjerkoli bratje so in pridejo skupaj, naj bodo domači med seboj. Brez strahu naj drug drugemu razodevajo svoje potrebe; zakaj če mati hrani in ljubi svojega telesnega sina, koliko bolj mora vsakdo ljubiti in hraniti svojega duhovnega brata. Če kdo izmed njih zboli, mu morajo drugi bratje streči, kakor bi želeli, da bi bili sami postreženi.

Prosim torej vse svoje bolne brate, naj se v svojih boleznih ne jezijo in ne vznemirjajo zoper Boga ali zoper brate; tudi naj ne bodo zelo zaskrbljeni za zdravila in naj ne hrepenijo pretirano po tem, da bi rešili meso, ki bo kmalu umrlo in ki je še v umiranju sovražno duši.

In veseliti se morajo, kadar se mudijo med nizkimi in preziranimi osebami, med ubožnimi in slabotnimi, med bolniki in gobavci ter berači, ki ob poti prosijo vbogajme.«

Kajti tudi Bog polaga upe v nas. Pogosto prav preko ljudi, ki nam jih pošilja na pot.

»Bog ima svoje veselje v tem, da se nam izreka v človeški nežnosti. Izbere obraze, mrmra imena, v katera položi svojo milost. Upa, da bomo v njih razvzhlali znamenja njegove edinstvene ljubezni.«

V nebeškem kraljestvu je zbranih mnogo svetnikov, ki nas lahko pri božjih upih podpirajo. Eden velikih svetnikov je ravno sveti Jožef. Po zgledu svetega Jožefa smo lahko upanje za prihodnost. On nam je namreč lep zgled družinskega človeka in varuh Svete družine, ki naj bo izhodišče za ustvarjanje zemeljskih družin.

Sveti Jožef, tolažnik trpečih in zavetnik umirajočih – prosí za nas.

Mojca Špende

Verjamem, da prihajajo boljši časi

»Težki časi ustvarijo močne ljudi, močni ljudje ustvarijo dobre čase. Dobri časi ustvarijo šibke ljudi, šibki ljudje ustvarijo težke čase,« to je misel, ki sem jo našla na spletu, avtorja ne poznam. A tako resnična se mi zdi, da jo želim deliti z vami.

V zadnjem letu, ko vsi doživljamo pandemijo, se je meni zrušila hišica iz kart. Vedno sem verjela, da smo Slovenci narod, ki zmore in hoče biti boljši, smo pridni, sočutni, razumni, modri. Kaj se je zgodilo s to lepo podobo? Če ste prisotni na družbenih omrežjih, potem to veste – to so postala bojna polja. Lepše mi je bilo, ko za kup sorodnikov, znancev, prijateljev nisem vedela, kaj si mislijo o določenih ljudeh, stvareh in dogajanju. Res. Predvsem pa je zastrašujoč nizek nivo komuniciranja in nezavedanje, da besede ranijo kot meč. Ker sem občutljive narave, sem se včasih čisto oddaljila od dogajanja, a potem sem se odločila, da nadaljujem s plavanjem proti toku in objavljam le fotografije narave in še naprej prijazno komuniciram. V času karantene je

bilo zame to nenazadnje prostor srečanja in zavestno se nisem odločila za umik, ker se že vse življenje prevečkrat umaknem in s tem dajem moč slabemu.

Ko so se šolska vrata ponovno odprla, mi je zaigralo srce – kup lepih občutkov se je rodilo med mladimi, ki pa so seveda odsev odraslih. Fant, ki me je pred odhodom v karanteno vprašal, če jaz verjamem v korono, je trenutno doma, ker imajo korono ... Maske so postale največja težava tega časa – nekateri otroci zato ostajajo doma, v razredu, kjer je več takih, je težko vztrajati pri tem. Ker sem bila s strani mame, ki otroku ne dovoli nositi maske, označena za učiteljico, ki je pred razredom »šikanirala« otroka, da mora nositi masko, imam vedno cmok v grlu, preden rečem, naj si jo kdorkoli nadene. Sama v resnici ne vem več, da jo imam, čeprav je bilo na začetku težko – trenutno pet ali šest ur učim in govorim v njej.

Vsak dan je poln izzivov, vsak dan, ko se večja število znancev, ki so umrli za posledicami korona virusa, se v kakšnem razredu že najde kdo, kot danes deček, ki je rekel: »Učiteljica, naš trener za fuzbal je faca, on ne verjame v korono pa to ...« A vendarle ne pustim, da besede prazno izzvenijo, otrokom zastavljam vprašanja, razlagam dejstva, pa je kljub temu tema včasih še bolj temna. Teh

otrok je v resnici manj oziroma zelo malo, a so bolj glasni – tako kot v resničnem življenju.

Kljub temu vsak dan srečam veliko mladih, ki imajo jasne cilje. V enem od projektov, ko smo se pogovarjali o izobraževanju in prihodnosti, so me navdušili s svojim razmišljanjem. Izpostaviti želim le tri poglede:

1. Prihodnost je v preteklosti – zgledujemo se po naših prednikih in spet zaživimo v sozvočju z naravo. Upreti se moramo brezglavemu potrošništvu. Usposobite nas za poklice, da bomo znali stvari popravljati, ne le ustvarjati škodljivih odpadkov. Naučite nas, da je manj več.
2. Pošljite nas v akcijo, karkoli dejavno naredimo, to bolje poznamo in bolj cenimo – če čistimo okolico šole, potem gotovo ne spuščamo papirnatih letal iz učilnic. Je hrana zrastle na trgovskih policah? Pomagajte nam, da jo bomo znali pridelati sami.
3. Želimo si manj teorije, več pouka v naravi, več časa za spoznavanje konkretnega dogajanja doma in v svetu, učenje kritičnega razmišljanja in sprejemanja različnih mnenj – lahko drugače mislimo, a si kljub temu delimo isti čas in prostor.

Prav ti mladi - in ne pozabite, več jih je kot tistih, ta glasnih - v času pandemije dokazujejo, kaj vse zmorejo, zato verjamem in upam, da bo ta preizkušnja rodila močne ljudi in prinesla boljše čase.

Mateja Feltrin Novljan

Kum (1220 m)

S »cicko« čez Savo in skozi škratovo dolino na najvišji vrh Posavskega hribovja

Pravijo mu tudi Zasavski Triglav, na njegovem vrhu imamo planinsko koč in cerkev sv. Neže, pa tudi oddajniki ga »krasijo«.

V zgodnjih pomladanskih mesecih je Kum eden tistih vrhov, na katere se je prav prijetno povzpeli, da lovimo tople sončne žarke, pa tudi razglede nudi kar lepe.

Posebno doživetje pa je vzpon iz Zidanega Mosta, ki nam ponuja dve atrakciji: cicko in škratovo dolino. Kaj je cicka? Gre za nekakšno ročno gondolo, s katero se z levega brega Save prepeljemo na desnega. Nahaja se nahaja dober kilometer iz Zidanega mosta po cesti v smeri vasi Suhadol. Treba je zbrati malo poguma, da se usedemo v škripajočo visečo pločevino in imeti moramo nekoga, ki nas bo z vitlom potegnil na drugo stran. Nato pa mi njega. Ko enkrat najdemo cicko in smo na poti, nas oznake vseskozi dobro usmerjajo. Uporaba seveda na lastno odgovornost, a

Vrh: Kum (1220 m)

Izhodišče: Zidani most (200 m)

Višinska razlika: 1020 m

Čas vzpona in sestopa: 5h 30 minut

Zahtevnost: nezahtevna označena pot

brez skrbi: ogledajte si mogočno jeklenico, ki vso konstrukcijo drži, in vedite, da je običajno, da se v cicki peljeta dva človeka naenkrat.

Naslednje doživetje pa je vzpon skozi škratovo dolino. Zakaj tako ime? Dolina deluje pravljlično, v njej so opuščeni mlini, zaraščene hiše, vse deluje kot da bi se nahajali v nekakšnem pravljličnem svetu. Tako da ne gre samo za lepo ime doline, ampak dejanski občutek, ki ga daje.

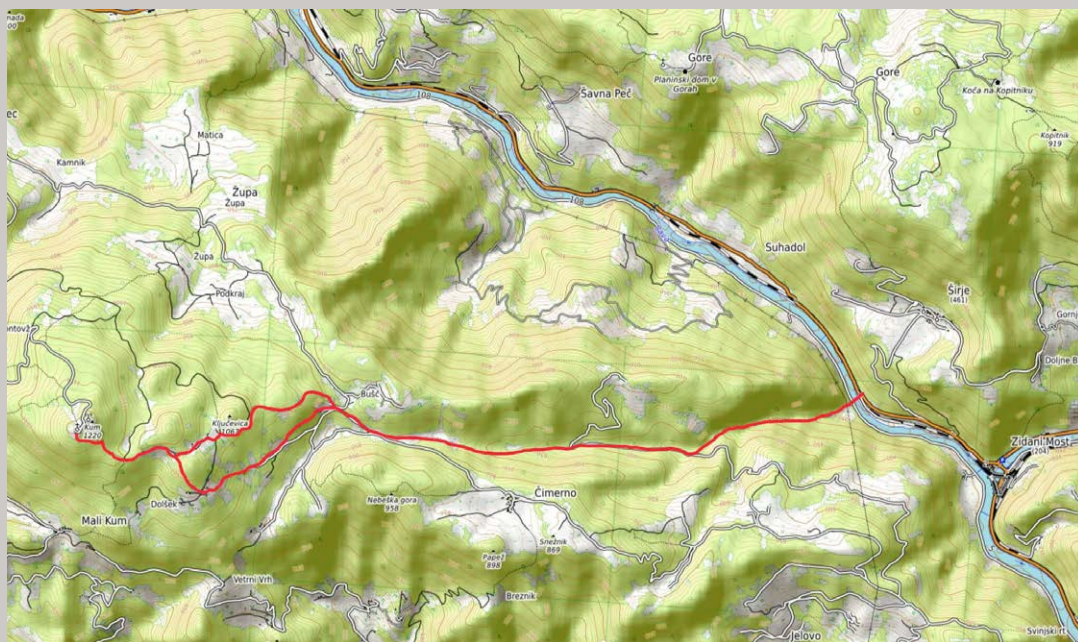
V nadaljevanju nas poti vodi skozi male vasice, odpirajo se razgledi, pogled nam naš cilj pa nam še dolgo ostaja skrit. Vseskozi se pomikamo v smeri od vzhoda proti zahodu, nekaj časa tudi po cestah, ob zapuščenih hišah, skozi travnike in gozdove.

Vzpon iz Zidanega Mosta na Kum je sicer nezahteven, je pa naporen, traja namreč 3 ure in premagati moramo kar 1000 metrov višinske razlike in za to je potrebno že nekaj kondicije, ki pa jo običajno v zgodnji spomladi še malo nabiramo. Za spust lahko računamo dobri dve uri, kar pomeni, da je izlet celodnevni, še posebej, ker je pomladno martinčkanje na vrhu (kadar ne piha preveč) zelo mikavno in je zanj na razpolago veliko

prostora. V planinskem domu tudi v času epidemije lahko dobimo odlični borovničev zvitek, cerkev sv. Neže pa je žal običajno zaprta. Vrh je zelo priljubljen in zato ob vikendih precej obljuden.

br. Matej Nastran

Ujet v Frančiškovo mrežo

Slavko Žižek

V družbi ponavadi poskrbi za dobro voljo. Dejstvo, da si zaradi njega prebral kakšno knjigo, ki je sicer ne bi, skoraj odtehta to, da v vi-joličnem Mariboru navija za zeleni klub.

In ko si nadane podo-

bo Miklavža in te zvečer na kljuki vrat čaka darilo, si lahko samo hvaležen, da ga poznaš. Ko ga kje srečate, stopite k njemu (če ne bo tega naredil že sam), verjemite, se spleča.

Če bi se moral predstaviti v treh stavkih, kaj bi rekel o sebi?

Sin, mož, oče, vdovec, dedek.

Božji otrok, ministrant, brat v bratstvu, višji knjižničar, zakladničar v OFS.

Popotnik, zanič plesalec, knjigoljub, amaterski pingponkaš, ubogi grešnik.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo? Če primerjaš svoj čas otroštva in današnji čas, kaj so bile prednosti časa takrat in kje jih vidiš v današnjem času?

Gledano skozi moje oči si ne drznem reči, da je bilo moje otroštvo boljše ali srečnejše od otroštva današnje generacije. Vsekakor pa je bilo drugačno, če že ne zanimivejše. Kot otrok sem bil med srečnejši, kjer v hiši ni bilo televizorja in se nam o današnjih elektronskih motilcih vsakdana in tato-vih časa še sanjalo ni. V neomejenih količinah so mi bili na voljo prijatelji in knjige. Z malo domišljije si predstavljam obraz moje mame, ko bi zahtevala,

da se ji z inštrukcij matematike javim na video klic, slika na telefonu pa bi pokazala, da s sošolci igram nogomet. Mojim staršem je bil takšen stres sicer prihranjen, se je pa zvečer ob vrnitvi domov treslo okoli mojih ušes, saj sem z »učne ure« prišel umazan in prepoten. Od časa mojega otroštva do danes je seveda informacija ogromno pridobila na hitrosti. Brez težav sprejemam odvisnost od modernih tehnologij, ne toleriram pa zasvojenosti. V času moje mladosti je bilo tudi normalno, da sem že v 5. razredu šel sam s sošolci z vlakom v Ljubljano h kapucinom na duhovne vaje za ministrante, pred njihovim začetkom pa spotoma v lunaparku v Tivoliju zapravil vso žepnino. Pa si predstavljajmo današnjega mulca. Za ta podvig bi danes potreboval spremstvo dveh očetov, treh mam in še kakšne tete za povrh, a mu ne bi uspelo, saj bi se med hojo zroč v ekran telefona spotaknil že na domačem pragu.

Česa se spomniš iz let, ko si izbiral poklic in kasneje ženo? Kdo in kaj je vplivalo na tvoje odločitve?

»Vrlo ženo, kdo jo najde!« (Prg 31,10) V glavi sem imel idealno predstavo, kakšna bi naj bila, kakšne lastnosti in vrline naj bi jo krasile, najpomembnejše pa mi je bilo, da bova enakega pogleda na življenje – torej da bo verna. In tako sva se znašla na enem od srečanj mladinskih veroučnih skupin v isti delavnici. Takoj mi je bilo jasno, da je

Vida prava. Ampak do takrat, ko sva postala par, je preteklo še precej časa, saj sem bil pri snubljenju sila neroden in jecljav. Še sedaj občudujem njen pogum, da se je odločila zame. Z življenjem ob meni si je zagotovo prislužila nebesa.

Po nekajletnem delu z mladoletnimi prestopniki v enem izmed vzgojnih zavodov se je knjižničarski poklic kar nekako sam naredil in ga z veseljem opravljam že trideset let. Včasih ga »zlorabim« tako, da kakšno branje komu kar podtaknem.

Če bi v mladih letih lahko videl v sedanjost, bi bil zadovoljen s tem, kakšno je danes tvoje življenje? Si imel v mislih kaj podobnega?

Bil bi popolnoma zadovoljen. Izpolnili so se mi temeljni življenjski cilji: žena, družina, otroci in življenje v polnosti. Ker sem danes že v letih, ko se lahko čez ramo ozrem nazaj, rečem samo: Bogu hvala za vse. Okoli tega, da je Vido prehitro poklical k sebi, z dobrim Bogecom večkrat rečema kakšno bolj po moško. A na koncu ima On itak vedno prav.

Je v življenju kakšna stvar, za katero ti je žal, da se je zgodila ali da si jo izpustil in bi jo sedaj naredil drugače?

Kar se tiče bistvenih stvari, ne. Me je pa Gregor Čušin na prvi dan devetdnevnice pred praznikom sv. Jožefa preko TV Exodus spomnil, da bi lahko bil ob ženi pri rojstvih najinih otrok. Pa tudi pri vzgoji bi lahko kdaj ubral kakšno počasnejšo pot.

Glede na to, da si rojen v župniji svetega Jožefa na Studencih v Mariboru, so bratje kapucini in preko

njih sveti Frančišek najbrž bili veseskozi navzoči s tvojim življenju. Kako pa se je kasneje pot speljala v Frančiškov svetni red?

S kapucini sem povezan od prejema svetega krsta naprej, še posebej pa od 3. razreda, ko sem v župniji sv. Jožefa na Studencih v Mariboru pričel ministrirati, kar po potrebi z veseljem počnem še danes. Ob starših so bili patri kapucini tisti, ki so me vzgajali in oblikovali. Zmeraj so bili in so še del moje družine in čutim, da tudi jaz njihove. Pokojni p. Angel mi je ob neki priložnosti dejal: »Ti si kapucin, ki nisi kapucin.« Ker sta že oče in mama bila v Frančiškovem svetnem redu, je bilo nekako logično, da jima na tej poti sledim. Na povabilo p. Bernarda in ob sodelovanju p. Mateja in p. Jara sva z ženo izrekla obljube leta 2004.

Z Vido in otroki smo se sedemkrat selili in stanovali v različnih župnijah, a smo ob nedeljah, pa tudi večkrat med tednom, hodili k svetemu Jožefu na Studence. On je zame mogočni priprošnjih v različnih zadevah, dokazano tudi za srečno zadnjo uro.

Če bi moral drugega (sploh koga od mladih) navdušiti za OFS, kako bi to naredil?

Povabil bi ga, da se s FRAMO udeleži katerega izmed romanj v Assisi in po Frančiškovih poteh. Ob mladostnem žaru in pristnem veselju, ki je prisotno med našimi mladimi, zagotovo ne bi ostal ravnodušen in če k temu dodamo še ščepec Božje milosti, je že ujet v Frančiškovo mrežo.

SLAVKO V SEDMIH BESEDAH

- **najljubša hrana** – tista, kjer žlica stoji pokonci
- **najljubša knjiga** – Bog v metroju
- **oseba (živa ali že pokojna), ki bi jo rad spoznal/videl** – Luciano Secchi in Roberto Raviola
- **svetnik, ki ti je blizu** – sta dva: najboljši tesar na svetu in najmanjši spovednik
- **najljubši nogometni klub** – hm... Fani, dobro ti veš!
- **kraj, ki bi ga želel obiskati** – Billund
- **če bi lahko imel super moč, katero bi izbral** – tisto, s katero bi sosedovega mačka spremenil v okamenelo žabo

Za sabo imaš tudi težko izkušnjo ženine bolezni in smrti, kje si našel takrat razloge za upanje in kje jih odkrivaš danes?

Vidino soočanje in sprejemanje dvanajstletne bolezni je bilo tudi zame priložnost za zorenje. Ker pa trdno verujem v Jezusa Kristusa in v večno življenje, ob Vidini smrti nisem bil žalosten. Že res, da za njo žalujem, a se hkrati veselim, da pri Bogu že uživa večno srečo. Z Vido sva skupaj preživela trideset čudovitih let in bi si z njo želel dočakati starost. A njeno smrt sprejemam. Kdaj pa kdaj pa Bogecu vseeno navržem, ali mu je bilo treba s tem tako hiteti?

Včasih sta bila z Vido znana po vajinih pustolovskih potovanjih, kako je s tem danes – še odkrivaš bližnjo in daljno okolico?

Ta klatenja, ko sva vrgla stvari v avto in se odpeljala od doma, zelo pogrešam. Bila sva uigran par z razdeljenimi vlogami in sva ob vrtenju števca kilometrov spotoma brusila tudi najin medsebojni odnos. Ker po naravi nisem »soloklatež«, sem šele predlani zbral pogum in sam odšel na pot.

Ob 75- obletnici izkrcanja zaveznikov sem obiskal Normandijo. Vida se je tega dela Francije ves čas iz njej razumljivih razlogov izogibala. Bajе sem kazal preveliko zanimanje za zgodovino 2. svetovne vojne, vojaška vozila in orožje, njej pa je bil dovolj že ogled enega vojaškega muzeja. Tokrat sem jih na tritedenskem potovanju in 5550 prevoženih kilometrih obiskal kar 22. Za začetek pa sem si privoščil tri dni čistega romarskega užitka pri lurški Mariji, ki sva jo z Vido skupaj obiskala štirikrat. Vida je sicer leto pred smrtjo na moje vztrajno prigovarjanje obljubila, da bo šla na to pot, a me je tokrat spremljala in varovala iz nebes.

Kaj te trenutno v življenju spravi v dobro voljo in ti napolni z upanjem?

Vsako jutro, ko se zbudim in se zavem, da me dobri Bogec časti z novim dnem, me to zelo razveseli. Upanje pa mi hrani tudi misel na otroke, ki sledijo Kristusovim markacijam na poti življenja. In če ob tem pomislim še na vnuke, res nimam razloga za slabo voljo.

Kaj bi svetoval mladim na podlagi svojih izkušenj, da bi jim bilo v življenju lažje?

Biti zvest, držati besedo, zaupati (Bogu in ljudem), v drugem iskati dobro, biti vesel kristjan, slediti svetemu Frančišku, ohranяти smisel za humor, biti dober državljan, odgovorno voliti, predvsem pa na vso moč izkoristiti milost evharistije in stremeti k zveličanju.

Etiopski misijon

Rad bi se zahvalil za odprtost naših predstojnikov, ki so mi omogočili, da sem preživel zadnja dva meseca tako imenovanega »groznega leta 2020« ter tudi prvi teden novega leta 2021 v Etiopiji, v ex Abisiniji, kjer sem bil sicer misijonar že v preteklosti, potem ko sem bil že poprej v Kamerunu. V Etiopiji je za mojo začasno sodelovanje za pomoč v zgodovinskem arhivu tamkajšnje škofije pa tudi za pomoč pri ostalih pastoralnih obveznostih v luči priprave na dva etiopska božiča, zaprosil naš sobrat kapucin, mons. Angelo Pagano. Le ta je od leta 2016 škof mesta Harar, ki je sedež škofije. Ta ima svoje začetke v tridesetletnem misijonskem delovanju častitljivega kardinala in kapucina, br. Guieglma Masaje.

Dnevi se v Hararju začnejo že po ustaljeni in italijanski tradiciji, s kavo, samo da tam vstanemo že ob 4.30, skupaj z bratom An-

gelom. Za njega je to povsem normalno, da se zbudi tako zgodaj. Stavba tukajšnje škofije je zgrajena tik ob veliki mošeji Hararja, ki je muslimansko mesto. Mesto je bilo s svojim teritorijem zavzeto in od takrat pripada Etiopiji, natančneje je v tistem času pripadalo cesarju Meneliku, leta 1887. Pokrajina Harargha, ki je ime dobila po mestu Harar, se nahaja na vzhodu države, na meji z Somalijo ter z Gibutijem. Škofija Harar je najobširnejša etiopska škofija, velika kot celotna Italija. V njej se najdejo predvsem etiopski muslimani, ter tudi številni bivši somalijski priseljenci, ki so trenutno nastanjeni, ter so prav tako vročerkvni muslimani. Namesto glasbe zvonov je torej v teh krajih moč prisluhniti močnim zvočnikom, ki iz visokih minaretov oddajajo večkrat na dan vabilo k tako imenovani molitvi muezzin, začeni prav tako zjutraj ob 4.30, pa vse tja do desetih zvečer. V času ramadana je povabilo po navadi še daljše. Ker je Harar polna mošej, (okrog 100) se torej vsak prebivalec, negle-

de na veroizpoved, zbudi zgodaj zjutraj. Na predelih, kjer živijo po večini pravoslavni kristjani in pa lokalni duhovniki, tako imenovani abba, delujejo na podoben način. Ob določenih posebnih slovesnih praznikih molijo in pojejo vso noč.

Preteklo obdobje je bilo malce bolj naporno, ne samo zaradi zgodnjega vstajanja, ampak je bilo zelo pozitivno in bogato zaradi različnih posebnih izkušenj, ki so lastne tukajšnji škofijski stvarnosti. Ta se navezuje, kot vsaka misijonska resničnost, predvsem na specifične značilnosti kraja in prebivalstva. V regiji so prisotna številna plemena, predvsem Harari, Ahmari, Oromi, Somali. Ti so različnih veroizpovedi, po večini muslimanske in krščanske (pravoslavna, protestantska, katoliška). Tukajšnje sobivanje med etnijami ter med religijami ni bilo vedno zaznamovano z mirom, lep primer tega je nedavni spor iz leta 2018.

COVID

Z veliko sreče sem uspel pripotovati v Etiopijo, malo preden se je novembra v Italiji začel Lockdown. Tudi ko sem se vrnil nazaj v januarju, sem se skrupulozno držal vseh različnih predpisov: testiranje, karantena, izogibanje se morebitni okužbi. Ko sem prispel v Harar in se izognil strogemu zdravstvenemu check-inu na letališču v Adis Abebi, zato ker sem imel s seboj zdravstvena potrdila italijanskih uradnih testov, sem se začel zavedati, da tukaj skoraj nihče ne spoštuje anti COVID sistemskih pravil, na katere smo povsem navajeni v Evropi. Sobratje so me pozneje seznanili, da so po tistem prvem obdobju lanskoletnega spomladanskega alarma ter trdih anti COVID omejitvah predpisi počasi popustili, zato je tukajšnje prebivalstvo že skoraj povsem navajeno na nov način življenja. Praktično že sobivajo s to boleznijo. Če

gledamo iz drugega zornega kota je v velikih urbanih središčih ter v begunskih centrih virus ušel izpod nadzora. V pokrajini Harar se virus doslej ni zelo razširil in tudi ne napreduje kaj dosti. Uporabljam sicer pogojnik, ker so mi na žalost povedali, da v tukajšnjih predelih ni izrecnih kontrol, podatke s strani oblasti pa je potrebno jemati z rezervo. V škofiji tako obhajanje zakramentov ni bilo nikoli povsem prekinjeno in se je zato opravljalo na odprtem. Vsi so na nek način že navajeni, tako da poskušajo slediti vsem predpisanim aniti COVID pravilom, to je nošnji mask in pravnjini varnostni razdalji. V vsakdanjem življenju izven cerkve pa je ena stvar povsem zanesljiva: kdor dobro pozna socialno

ter gospodarsko situacijo ne samo v Etiopiji, temveč na splošno v celotni Afriki ali celo v begunskih središčih, potem se lahko zaveda, kako zelo težko je, skoraj bi rekel nemogoče, v teh krajih držati se vseh anticovid predpisov.

Evangelizacija

Prva naloga vsakega misijonarja je ta, da je evangelizator in prav tako sem tudi jaz pri tej evangelizaciji prispeval z vsem, kar sem. Škofija Harar je sestavljena iz številnih raztresenih, manjših krščanskih in katoliških skupnosti. Škof je pogosto izzvan, da se poda na pot ter tako obišče različne oddaljene koticke lastne škofije. Vse to opravlja na dolгих potovanjih, ki so še danes težavna. To pa zato, ker v deželi ni primernih prevoznih cest. Na hrbtih oslov je potrebno prečkati številne mostove ali pa celo z letalom poleteti v najbolj oddaljene kraje. To je eden redkih načinov, kako lahko pričujemo in se tako približamo vsakemu verniku tukajšnje škofije. Škof Angelo, poleg tega, da obhaja evharistijo in ostale zakramente za vernike, je na voljo tudi za obisk bolnikov ter za srečanja in poslušanje različnih skupnosti. Tudi sam sem se skupaj s škofom podal na nekatera od teh pastoralnih potovanj.

br. Agostino Colli

Zelena Cerkev

Bilo je pomladno jutro lanskega leta, ko smo zadihali nekaj prostega zraka med dvema valovoma korona pandemije in obhajali krst v župniji, ne prav blizu od nas. Prijatelj Marie in Vincent sta h krstu prinesla malega Jožefa, oba hvaležna, da je Bog sreči, da sta se našla in poročila, dodal še dar sina. Jožef je prejel krst in občestvo je med nedeljsko mašo delilo veselje nad življenjem Cerkve. Povabljeni smo se odpravili na piknik k mladi družinici, kar je bila zame priložnost, da navežem nove stike. In res sva se hitro zapletla v pogovor z možakarjem, široko razgledanim, načitanim in očitno bolj konservativnih nazorov. Izmenjavala sva mnenja o politiki, zgodovini Francije in Evrope, o Cerkvi. Nek trenutek sem omenil angažiranost Cerkve in papeža Frančiška za ekologijo in na to mi je iskrivi možakar odgovoril: »No ja, nekoč smo govorili o določenih tokovih v Cerkvi kot o rdeči Cerkvi, sedaj pa se ta spreminja v zeleno.«

Moj sogovornik, sivoglavi gospod, očitno ni bil navdušen nad dejstvom, da se Cerkev aktivno vključuje v ekološko gibanje in je to primerjal s spogledovanjem nekaterih v preteklosti v Cerkvi s socializmom. Spo-

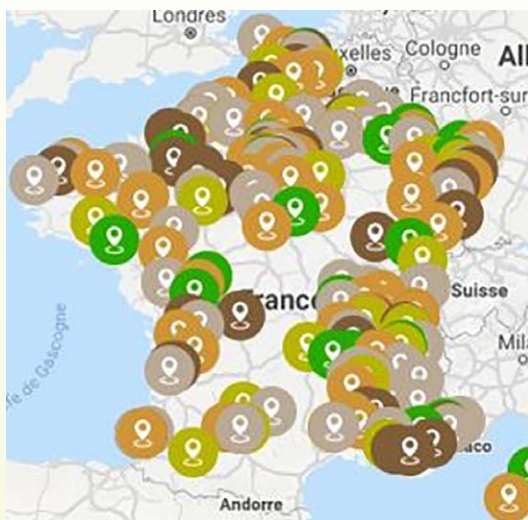
štoval sem njegovo razmišljanje, temelječe na izkušnji, in se hkrati ne dal odvrniti od tega, kar sam verjamem, da je pomembno poslanstvo Cerkve v današnjem svetu: ekologija. Kristjani v Franciji so prepoznali to znamenje časov in v letu 2017 ustanovili gibanje Zelene Cerkve (L'Eglise Verte). To je v temelju ekumensko gibanje, nastalo v naročju treh Cerkva: katoliške, protestantske in pravoslavne. Njen namen pa je ekološka spreobrnitev o kateri govori Papež Frančišek v encikliki Hvaljen, moj Gospod, kjer poudari, da mora srečanje z Jezusom Kristusom v veri nujno imeti pozitivne posledice za vse človeške odnose. (217) Celostna ekologija zato vključuje okoljsko, ekonomsko in socialno ekologijo, kulturno ekologijo in ekologijo vsakdanjega življenja, načelo skupnega dobrega ter pravičnosti med generacijami. Integralni pristop – načelo, da je med seboj vse povezano – je za papeža Frančiška bistven: »Ne soočamo se z dvema ločenima krizama, eno okoljsko in drugo socialno; gre za eno, bolj kompleksno krizo, ki je tako socialna kot okoljska«. (139) Ustanovitelji Zelene Cerkve so ekološko spreobrnitev artikulirali takole: »Za začetek rasti je potrebno imeti seme in to seme ste vi.«

Komu je pobuda namenjena? Ustanovitelji so najprej mislili na župnije, potem pa se je zanimanje pokazalo pri samostanih, šolah, in drugih cerkvenih ustanovah, vsaki, ki želi prilagoditi svoje vsakdanje delovanje načelom okoljske enciklike. Postopek za

pristop je pravzaprav zelo preprost, saj temelji na zaupanju in njegov namen nikakor ni tekmovanje, ampak spodbuditev procesa ekološkega mišljenja, ki pa se najprej začne pri nekaterih motiviranih posameznikih. Ko se ti povežejo v skupino, naj najprej pridobijo mandat svoje ustanove, da vodijo proces ekološkega spreobrnjenja kot redni del delovanja te ustanove. Bistveno je torej, da ne gre za neko dodatno aktivnost ali pobudo, barvni dodatek po okusu nekaterih, ampak odločitev da okoljska pobuda zaživi kot način življenja vseh članov. Zato mora ta jedrna skupina imeti zagotovljen dostop do komunikacijskih kanalov ustanove, za organizacijo in obveščanje članov (oznanila in druga glasila, spletna stran, oglasne deske...). Proces pridobivanja okoljskih značk je razdeljen v pet stopenj, nazorno poimenovanih: Gorčično seme, Poljska lilija, Vinski grozd, Smokvino drevo, Libanonska cedra. To zadnjo je do sedaj prejela le ena organizacija, kajti zajema tudi ekološke investicije v stavbe, ki so zaradi cene seveda najtežje dosegljive.

V Franciji je bilo do danes podeljenih že 550 značk različnim cerkvenim ustanovam. Ocenjevanje je razdeljeno na tehle pet področij: bogoslužje in kateheze, stavbe,

okolica, angažiranost lokalno in globalno in način življenja. Vprašalnik zajema povsem konkretne aktivnosti, na primer: »Ali v pridigah in katehezi govorimo tudi o vprašanju ekologije, ali kdaj molimo in pojemo pesmi na to temo, ali povabimo tovrstne predavatelje, ali spremljamo porabo energije v stavbah, ali uporabljamo recikliran papir, deževnico, varčne splakovalnike, kako je z izolacijo stavb, ali je okolica urejena ali je dana v obdelavo zainteresiranim, ali smo solidarni z drugimi deli sveta?« To je le nekaj izmed vprašanj, za okus. Vedno pa se spodbuja k malim korakom. Raje majhen, kot velik korak, še posebno na začetku. Pomemben je proces. Da se v naši veri v Jezusa Kristusa počasi vzpostavi tudi misel na okolje, ki se nas dotika na povsem konkreten način in nas sili k spreobrnjenju. Tako pridobljena značka ne pomeni primerjanja z drugimi, ampak nam je pripomoček za rast v veri. Da ne bi župljani rekli: »Ekologija se nas ne tiče!« in tako spregledali nujen del svoje vere v Jezusa Kristusa, Gospoda, ki nas potrebuje kot skrbne oskrbnike vsega, kar je. (ogled na spletni strani: <https://www.egliseverte.org>)

br. Mitja Marija Ponikvar

Najboljše nas šele čaka!

Svoj pogled na redovništvo bi rad predstavil s pomočjo razmisleka ob navedkih treh mož, ki so že v stoletjih pred nami postavljali temelje Bogu posvečenega življenja.

»Nenehno v ponižnosti klicati Gospoda Jezusa Kristusa na pomoč.«

sv. Hezihij Prezbitar, † ok. 433

V obdobju odraščanja – morda bolj kot kdaj koli v življenju – so se me globoko dotaknila temeljna vprašanja o smislu mojega obstoja. Čeprav sem se ukvarjal z mnogo povsem posvetnimi dejavnostmi, se mi je zdelo, da je čas, »teh nekaj petkov zemeljskega življenja«, iz odgovornosti pred Stvarnikom potrebno kar najbolj smotrno izrabljati. Bogu sem hvaležen, da je v gimnazijskem obdobju zmagala dobra družba: ministranti, gledališče, filozofski krožek. Velik del pri tem so prispevali

domači viški bratje frančiškani, ki so vsak v skladu s svojo raznovrstnostjo, nas mlade zbirali, poslušali, prenašali in spodbujali. A za korak, da sem po uspešno zaključeni maturi takratnemu provincialu, sedanjemu ljubljanskemu nadškofu, p. Stanetu napisal prošnjo za vstop v postulat Reda manjših bratov, niso bile ključne zunanje okoliščine – v globini srca me je vse bolj osvajala duhovna prisotnost Njega, ki me je ustvaril, postavil na ta svet, dal mojemu življenju smisel in predstavlja njegov cilj. Zato se mi je zdelo neodgovorno trošiti čas na stranpoteh in sem želel hitro stopiti na stezo klicanja Gospodovega imena.

»Končni cilj ali sad Svetega pisma ni kakršenkoli, temveč polnost večne sreče.«
sv. Bonaventura, † 1274

Četudi me – kot kakšnega Hieronima ali Avgušтина – zaradi svoje navidezne (spekulativne) preprostosti Božja beseda sprva ni posebej očarala, je moj odnos do navdihnjenega Pisma in do zapisov tistih kristjanov, ki so Sveto pismo predvsem v zgodnjih stoletjih razlagali, zrastel preko študijskega poglobljanja tako na ljubljanski Teološki fakulteti kot tudi na Studium Biblicum Franciscanum v Jeruzalemu, kjer sem imel priložnost bivati eno leto. Krščanski premislek o Bogu in pomenu njegovega rešilnega odnosa zaveže z nami se je rodil iz razumskega in molitve-

nega poglobljanja v Božjo besedo, zato so me že kmalu očarala dela zgodnjekršćanskih pisateljev, cerkvenih očetov, v katerih poleg morja zanimivih zgodovinskih, jezikovnih ali kulturnih komponent odkrivam pristni Božji navdih, sedimentirano izkušnjo njihovih bogoiskateljskih avantur. To navdušenje, ki bi ga rad delil z drugimi, me je pripeljalo do doktorskega študija patrologije v Rimu, kjer se trenutno nahajam.

»Kdor posveti svoje srce iskanju Boga s pobožnostjo v skladu z resnico, si ne more domišljati, da že ugaja Bogu.«

sv. Izaija Puščavnik, 4. stol.

Vsako življenje, predvsem pa tisto, ki ga živimo z vso pozornostjo na našo notranjost – kar bi redovništvo po mojem v prvi vrsti moralo biti – je nenehna pustolovščina prepušćanja včasih skrivnostni, a vedno dobrohotni Božji roki. Stari puščavski očetje so govorili, da je menihova nevesta misel na smrt, kar danes v dobi sámouresničitve in sámopromocije kani zveneti nerazumljivo, vendar sem prepričan, da je – kljub vsej naši padlosti in zagledanosti v tla – ta eshatološka dimenzija posvećenega življenja ključna – najboljše nas šele čaka!

Jan Dominik Bogataj, frančiškan

Papež Benedikt XVI.

»Brez strahu živimo Božjo pravičnost«

Svetniki so trajna kateheza, ki nam jo Bog daje v teku zgodovine. Svetniki namreč vedno znova prevajajo Božjo besedo v človeško zgodovino. V svetnikih Božja beseda postane meso in kri. Ko vidimo svetnike, moremo razumeti prave namene Božje besede.

Sveti Jožef je posebno blizu Gospodu, zato njegovo življenje na izreden način nakazuje bistvene značilnosti krščanskega življenja. Sveti Jožef živi krščansko življenje pred zunanjim začetkom krščanstva. V sebi nosi upanje, vero, potrpežljivost Abrahama, očakov in prerokov; kakor Simeon in Ana se izteza h Gospodu. Vera teh preprostih, tihih in neomajnih vernikov odpira vrata Kristusu. Medtem ko veliki modrijani takratnega časa in mogočneži političnega življenja niso spoznali Jezusa, ampak so se upirali njegovemu oznanilu, so imeli preprosti verniki ključ časa v svojih rokah in v krizi sveta, polnega nasprotij in nevarnosti, je njihova vera odpirala pot zveličanja.

A pogledjmo lik svetega Jožefa nekoliko bolj od blizu! Kako se kaže njegova vera? Kako se nam prikazuje življenje, ki ga vodi ta vera? Evangeliji ne povedo veliko o svetem Jožefu, a v nekaj besedah najdemo veliko bogastvo.

Prvo spoznanje: evangelij pravi, da je bil sveti Jožef pravičen (zaddik). Brez poznavanja skrivnosti učlovečenja mora, v skladu z Mojzesovo postavo, odpustiti svojo nosečo zaročenko. Ker pa ni bil samo zunanje, ampak do globine svojega srca pravičen, hoče izpolniti postavo, a ne izročiti svoje zaročenke sramoti. Ima globoko spoštovanje in pokaže tankočutnost do te žene. Pravičnost svetega Jožefa je človeško prijazna pravičnost. Zato išče izpolnjevanje postave, ki upošteva spoštovanje

drugega in mu odpira pot v življenju. Sveti Jožef je pravičen in to pomeni, da je pošten, trezen, zanesljiv, najgloblje človeški mož. Njegova pravičnost je tudi dobrot. Postava zanj ni orodje, da bi uveljavil svoje pravice, svojo prednost; v njegovem življenju je postava sredstvo, da udejanja iskreno, pošteno in velikodušno dobroto, brez velikih besed.

Toda od kod prihaja ta pravičnost? Kaj je vir takšnega življenja? V jeziku Stare zaveze beseda »pravičen« ustreza novozavezni besedi »zvest«. Pravičen je častni naslov, ki odlikuje velike vernike; takšni so bili očaki: Abraham, Izak, Jakob, vsi do Mesija. Ker so v tistih časih Božjo besedo bistveno enačili s postavo, z božjim pravom, so imenovali pravičnega tistega človeka, ki je sprejel in živel Božjo besedo. Vzdevek »Pravični« za svetega Jožefa torej pomeni: bil je zares verujoči, Bog je bil za njegovo življenje prava resničnost. Bližina Bogu, Jožefova notranja odprtost za živega Boga, je bila vir njegove poštenosti do drugih. Jožef ni bil eden tistih, v psalmih opisanih ljudi, ki pravijo: »Bog se za to ne meni ... Bog pozabi, zakrije svoj obraz, ne vidi, vedno gleda proč« (prim. Ps 10,4,11).

Kako običajna je danes ta miselnost, miselnost, v kateri sicer ne zanikamo povsem obstoja najvišjega bitja, a ga ne upoštevamo; prepričani smo, da Bog nima časa za nas, da Bogu ni mar za nas. Za takšno miselnost je važen samo uspeh; v bivanju brez upanja na večnost mora človek v življenju vzeti vse, kar je mogoče, in tako propada pravičnost.

Sveti Jožef je pravičen, ker je verujoči. Zdi se mi, da bi besede pisma Hebrejcem o Noetu mogle biti tudi portret svetega Jožefa: »Po veri je Noe dobil pojasnilo glede stvari, ki se še niso videle, in je v svetem strahu naredil ladjo, da bi rešil svojo družino« (prim. Heb 11,7). Ta sveta Družina je postala prava ladja, v zveličanje vsega sveta, za vse čase. Napraviti

ladjo za zveličanje! To je program tudi za nas. Vsako živo župnijsko občestvo je ladja zveličanja, krščanske družine so ladje zveličanja; in vedno nam vera daje moč, da gradimo ladjo, da zaznavamo stvari, ki še niso vidne.

S tem smo v osrčju lika svetega Jožefa. Prvi odgovor evangelija na naše vprašanje o fiziognomiji tega moža je bila beseda: bil je pravičen. Na vprašanje, od kod prihaja pravičnost, smo dobili odgovor: Jožef je bil verujoči, opiral se je na Božjo besedo. Ostaja še zadnje vprašanje: kako postaneš verujoči? Če premišljujemo redke besede evangelija, ki govorijo o svetem Jožefu, moremo reči: ta mož je bil notranje pripravljen, dovzeten za skrito navzočnost Boga ali – kakor govorijo cerkveni očetje – ušesa njegovega srca so bila odprta. S to občutljivostjo, ki je lastna poštenemu srcu, je poslušal Gospodove navedbe in dojel stvari, »ki še niso bile vidne«. Ni se menil za javno mnenje. Brez strahu je živel Božjo pravičnost. Verujoči je resnično moder mož, ker je pozoren na pomembnejše razsežnosti stvarnosti, ki ostajajo prikrite površni miselnosti, naravnani samo na bežno sedanjost. Vera je tudi občutljivost srca za globoko razsežnost stvarnosti, ki je stvarstvo. V hrupu našega časa se moramo znova naučiti prave preudarnosti, pravega realizma, prave občutljivosti.

Cerkev obhaja praznik svetega Jožefa vedno v postnem času. Zdi se mi, da je Jožef v zelo globokem smislu svetnik postnega časa. Vera svetega Jožefa je Noetova vera, se pravi vera, ki se izraža v tistem svetu, ki se Bogu upira, v temnem svetu, kjer se zdi Bog odsoten. V osebi cesarja Avgusta, kralja Heroda in kralja Arhelaja stopajo v Jožefovo življenje mogočniki sveta in določajo njegovo pot, pot bega in izgnanstva. Jožef sprejme poslanstvo, katerega izpolnitve ni mogel videti, ker je umrl pred Jezusovim javnim življenjem. Živel je za stvari, ki so bile še nevidne. Samo z odprtim srcem, dojemljivim za skrito, a zelo resnično Gospodovo navzočnost, more človek ostati zvest in pravičen v svetu, ki je tako nasproten veri. A prav ta svet potrebuje pravičnike. V tej zvezi mi prihaja na misel molitev Stare zaveze, ki jo je sveti Jožef nedvomno dobro poznal; molitev, ki je značilna za duhovnost našega svetnika. Človek, ki moli s temi besedami, vidi uspeh tistih, ki govorijo: »Bogu to ni mar.« Vidi svoje uboštvo in sliši posmeh brezbožnih. A ta človek, globo zakoreninjen v svoji pravičnosti, govori Bogu: »Napolni njihov trebuh z dobrinami, da se nasitijo njihovi sinovi in pustijo ostanek še svojim otrokom. Jaz pa bom v pravičnosti gledal tvoje obličje; ko se prebudim, me bo nasičevala tvoja podoba« (Ps 17,14s).

Ne zavidamo sreče drugih, če smo našli pravo dobrino, če smo našli dragoceni biser – »gledanje tvojega obličja«.

Prosim Boga, da bi tudi mi mogli najti ta biser, da bi tudi mi postali pravični, da bi tudi mi mogli moliti: »Jaz pa bom v pravičnosti gledal tvoje obličje; ko se prebudim, me bo nasičevala tvoja podoba.«

Joseph Ratzinger, »Ohne Furcht die Gerechtigkeit Gottes Leben« (Rim, 18. marec 1984), v: Predigten, Gesammelte Schriften 14/3, Herder, Freiburg 2019, 1377–1380. © Papež Benedikt XVI. (29. I. 2021).

Prevedel Anton Štrukelj

MOLITVENA NAVEZA

za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

Prikličimo si v spomin, da je *Molitvena naveza* namenjena za podporo za dobre družine in duhovne poklice. Želimo si, da bi bilo med nami veliko dobrih družin in dovolj duhovnih poklicev! V *Molitveni navezi* kličemo k Bogu, naj bo v naših družinah razumevanje, spoštovanje; naj bodo kraji za odraščanje otrok v zrele odrasle osebe, naj bodo duhovniki, redovniki in redovnice prinašalci Boga med nas; naj se mladi usposobijo za svoje poslanstvo, ki jim ga namenja Bog. Ustaljeno obliko molitve za dobre družine in duhovne poklice, to je: eno desetko rožnega venca, spremlja našo molitev tudi vse lepo in plemenito v našem življenju. V FP sem za spodbudo napisal tudi kako *Življenjsko zgodbo*. Tokrat vam posredujem lepo življenjsko zgodbo iz začetka našega stoletja, ki sem ji dal ime:

Ljubezen ne umre.

Ko je Sam nekega ledeno mrzlega dne odhajal domov, je na tleh našel denarnico, ki jo je nekdo očitno izgubil na ulici. Pbral

jo je in pogledal noter, da bi odkril kakšno uporabno informacijo o njenem lastniku. Toda v denarnici so bili le trije dolarji in zgubano pismo, ki je izgledalo, kot da bi bilo že mnogo let v njej.

Ovojnica je bila oguljena, edina stvar, ki je bila na njej prepoznavna je bil naslov pošiljatelja. Začel je odpirati pismo v upanju, da najde kaj več podatkov in denarnico vrne njenemu lastniku. Potem je zagledal datum na pismu – 1942. Pismo je bilo napisano pred skoraj šestdesetimi leti! Napisano je bilo z lepo žensko pisavo sinje modre barve in s čudovito rožo narisano na desnem zgornjem robu lista. Bilo je eno tistih pisem, ki sporočajo prejemniku, katerega ime je očitno Michael, da ga avtorica pisma ne sme več videvati, ker ji njena mama to prepoveduje. Spodaj je bilo napisano, da ga ima rada in da ga bo ljubila za vse večne čase. Besedilo je bilo podpisano s Hanna. Bilo je čudovito pismo, a le z imeni Michael in Hannah, Sam nikakor ni mogel ugotoviti, kdo je pravzaprav lastnik. Mogoče pa bi moral poklicati na telefonske informacije in povprašati za številko telefona iz naslova na ovojnici.

Poklical je in dobil številko. Na drugi strani se je oglasila neka gospa in Sam jo je vljudno vprašal če pozna koga po imenu Hannah. Sogovornica je vzdihnila, »Oh! Hišo smo kupili od družine, ki je imela hčerko po imenu Hannah. A to je bilo že dolgo časa nazaj!«

»Mogoče veste, kje se družina nahaja sedaj?« je hitel Sam.

»Spominjam se, da je morala Hannah pred leti peljati svojo mamo v dom za ostarele,« je dejala gospa. »Mogoče bi vam lahko v domu pomagali, če bi jih poklicali in povprašali.«

Sam se je zahvalil in telefoniral v dom za ostarele. Oglasila se je receptorka in razložila Samu, da sedaj tudi Hannah živi v domu za ostarele.

Vsa ta stvar je skrajno neumna, je pomislil Sam. Zakaj zganjam tak cirkus zaradi uboge denarnice s tremi dolarji in pismom starim več kot šestdeset let. Vseeno je poklical v dom za ostarele, kjer naj bi živela Hannah. Moški, ki je dvignil slušalo je dejal, »Da, Hannah živi pri nas.«

Kljub temu da je bila ura že skoraj deset zvečer, je Sam prosil, če starko lahko obišče. »No,« je oklevajoče dejal, »lahko poizkusite, morda še vedno gleda televizijo v svoji sobi.«

Sam se je zahvalil in se odpeljal v dom. Nočna sestra in vratar sta ga sprejela pri vratih. Skupaj so odšli v tretje nadstropje visoke zgradbe. V dnevni sobi mu je sestra predstavila gospo Hannah. Bila je ljubka gospa s srebrnimi lasmi, toplim nasmehom in lesketom v očeh. Sam ji je povedal o denarnici in ji pokazal pismo.

Potem je Hannah zagledala tudi svojo svetlo modro pisavo in majhno rožico narisano na desnem kotu pisma. Globoko je vzdihnila in dejala, »Mladič, to pismo je bil moj zadnji stik z Michaelom.« Za nekaj trenutkov je pogledala stran in potem mehko nadaljevala, »Tako zelo sem ga ljubila. Ampak imela sem jih le šestnajst in mama je menila, da sem premlada. Oh, kako je bil čeden. Izgledal je kot Sean Connery, saj veš, tisti igralec.«

»Ja,« je nadaljevala. »Michael Goldstein je bil čudovit človek. Če ga boš našel, mu povej, da pogosto mislim nanj in...« za trenutek je umolknila in si grizla ustnico, »...in povej mu, da ga še vedno ljubim. Veš,« je dejala z nasmehom, medtem ko so se nabirale solze v njenih očeh, »nikdar se nisem poročila. Nihče ni bil enak Michaelu...«

Sam se ji je zahvalil in se poslovil. Z dvigalom je odšel nazaj v pritličje zgradbe in odšel do izhodnih vrat. Tam ga je nagovoril vratar, »Vam je bila stara gospa kaj v pomoč?« Pove-

dal mu je, da mu je dala smer. »Vsaj priimek imam. A mislim, da bom stvar opustil za nekaj časa. Skoraj ves dan sem porabil za to, da najdem lastnika te denarnice.«

Iz žepa je povlekel preprosto rjavo usnjeno denarnico, zvezano z rdečim trakom ob strani. Ko jo je vratar zagledal je vzdiknil, »Hej, počakaj malo! To je denarnica gospoda Goldsteina. Kjerkoli bi jo spoznal s tem rdečim trakom. Vedno jo izgublja. Že trikrat sem jo našel na hodniku našega doma.«

»Kdo je gospod Goldstein?« je vznemirjeno vprašal Sam.

»Eden naših upokojencev iz osmega nadstropja. Zagotovo je to denarnica Mika Goldsteina. Najbrž jo je izgubil med sprehodom.«

Sam se mu je zahvalil in hitro stekel nazaj v sestrino pisarno. Povedal ji je o vsem tem. Skupaj so odšli in dvigalo in v osmo nadstropje.

Molil je, da je gospod Goldstein še pokonci. V osmem nadstropju je sestra dejala, »Mislim, da je še vedno v dnevni sobi. Zelo rad bere ponoči. Gospod Goldstein je očarljiv gospod.«

Odšli so v edino sobo, kjer je še gorela luč in tam je sedel možakar s knjigo v roki. Sestra je prišla do njega in ga prijazno vprašala, če je morda on izgubil denarnico. Gospod Gold-

stein je presenečeno pogledal sestro, z roko preveril svoj žep in dejal, »Aha, pogrešam jo!«

»Ta prijazni mladenič jo je našel na ulici.« Sam je izročil denarnico gospodu Goldsteinu in ko jo je zagledal, se je olajšano zasmejal, »Ja, prava je! Verjetno mi je danes dopoldan padla iz žepa. Dal ti bom nagrado!« je dejal in pogledal Sama.

»Ne, hvala,« je odkimal Sam. »Ampak nekaj bi vam rad povedal. Prebral sem pismo v upanju, da bi našel lastnika denarnice.« Nasmeh na starčevem obrazu je nenadoma izginil. »Prebral si pismo?«

»Ne le da sem ga prebral, mislim, da vem kje je Hannah.« Naenkrat je možakar prebledel. »Hannah? Veš kje je? Kako je z njo? Je še vedno tako ljubka kot je bila nekoč? Prosim, prosim povej mi,« je moledoval.

»Vse je v redu z njo...ravno tako ljubka je, kot je bila nekoč.« je dejal mehko Sam. Starec se je nasmehnil in vprašal, »Mi lahko poveš kje je? Jutri bi jo rad poklical.« Zgrabil je Samovo roko in dejal, »Veš, gospodič, tako zelo

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

zaljubljen sem bil v to dekle, da ko sem dobil njeno pismo, se je moje življenje tako rekoč končalo. Nikoli se nisem poročil. Mislim... da jo še vedno ljubim.«

»Gospod Goldstein,« je dejal Sam, »pojdi te z menoj.« Stopili so v dvigalo in se odpeljali v tretje nadstropje. Hodniki so bili temni in le ena nočna lučka je bila prižgana, tista v dnevni sobi, kjer je sedela Hannah in gledala televizijo. Sestra je stopila k njej.

»Hannah,«; je izgovorila nežno in pokazala na Michaela, ki je na hodniku stal skupaj s Samom. »Ali poznate tega gospoda?« Hannah si je popravila očala, za trenutek pozorno pogledala, a ni rekla ničesar. Michael je tiho, skoraj šepetaje dejal, »Hannah, Michael. Se me spominjaš?«

Vzdihnila je, »Michael! Ne morem verjeti! Michael! Ti si! Moj Michael!« Počasi je odšel proti njej in jo objel. Sam in sestra sta odšla iz sobe. »Vidiš,« je dejal Sam. »Vidiš kako dobri Bog za vsakogar poskrbi. Če ti je namenjeno, ti je namenjeno!«

br. Placid Prša

Upanje umre zadnje

Upanje umre zadnje.

Tako pogosto izrečene besede.

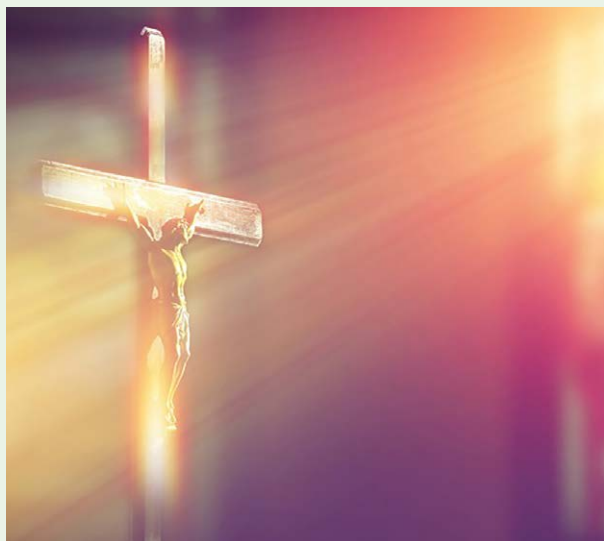
Pride pa lahko obdobje, ki je zelo temno in zadušljivo.

Lahko naenkrat nenapovedano, nenačrtovano, ne željeno. Začne se s prvo domino, ki se nagne in poruši drugo in naslednjo in naslednjo. Teh domin kar ne zmanjka, ni videti konca. Za sabo se vidi samo zadušljiv pogrom. V sebi pa ustavljen dih, ker ne uspeš dojemati, ali je to res, kako, zakaj. Zakaj jaz, zakaj nam? Stiske se večajo z nerazumevanjem drugih in z bolečimi očitaji. Saj ne more biti res! Ali je sploh še kaj upanja?

Kje je topla razumevajoča beseda, kje je žarek upanja? Kje ste ljudje?

Prej močno pobožna kolena, ki ne zmorejo razumeti smisla, še močnejše klecnejo na klečalnik. Zgrudijo se v sključeno postavo in sklenjenimi pestmi.

Stisnjenimi z močjo jeze, togote, ne odpušcanjem, z zamerami, zavidanjem ...

Bije se boj, bije se pravda s Stvarnikom.
Čemu smo ustvarjeni? Zakaj toliko trpljenja?
Čemu smisel?

Kako to, da klecava kolena vztrajajo na
klečalniku? Kaj ni že prišel konec? To bi bila
najboljša rešitev.

V največji temini posije droben žarek.
Diskreten in ljubeč. A me sprejmeš?

In krik v nebo se počasi umirja, kar nekako
začne razmišljati o tem, da ima vse to neka-
kšen smisel.

Ali je to mogoče začetek odrešenja? Roje-
vanje nečesa lepšega. Vsako rojstvo pa boli.

Čez čas se pesti malo sprostijo, stisk ni več
tako trd, močan, grob. Roke se počasi sklepajo
v lepo izročeno daritev in molitev.

Kaj se je zgodilo?

Srce se je prebudilo.

Srce se je razširilo.

Srce se je obogatilo.

Upanje se je prebudilo.

V temen kot posije svetloba, ki čisto spre-
meni pogled na dogodke. Kako je to, saj se ni
nič spremenilo. Kako je sedaj drugače, bolj
znosno, celo lepo.

Upanje zadnje umre.

Res je.

In ni odvisno od srečnega konca po člo-
veških merilih.

Božja ljubezen in usmiljenje je brez časa in
kraja. Tudi preteklost, sedanost in prihodnost
se zlivata v eno. Vse je združeno v harmoniji,
kjer ni nesmisla.

Kjer je vse razumljeno, popolno. Pogled je
umirjen, ker srce bije s Stvarnikom. In ustnice
pritrjujejo, tako je, tako je prav.

In klecava kolena še naprej nadaljujejo
svojo vlogo. Odkrila so svoje poslanstvo in
veselje, ki ga želijo podarjati. Širiti v razne
termine in nesmisla.

Rojevati upanje.

Marijana Valič Stipančič, voditeljica DMŽ

Upanje za vsakogar

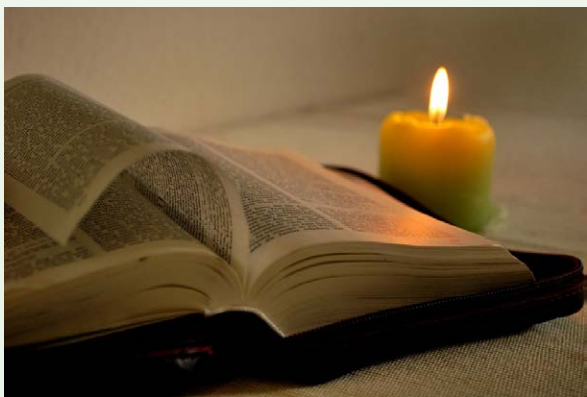
*Upanje in zaupanje sta predpostavki
odgovornega ravnanja*

*in rasteta v tistem notranjem svetišču
zavesti,*

*kjer je »človek sam z Bogom« in s tem
spoznava,*

*da med ugankami bivanja ni sam,
saj ga obdaja Stvarnikova ljubezen.*

sv. Janez Pavel II.

V molitvenem priročniku p. Ignacia
Larrañaga Srečanje najdemo čudovito molitev
upanja, ki me vedno znova vzpodbuja, naj
zaupam v Gospoda in njegove načrte zame.

Gospod,
spet sem pred tvojo skrivnostjo.

Neprestano sem ovit
v tvojo navzočnost,
ki tolikokrat postane odsotnost.

Iščem tvojo navzočnost
v odsotnosti tvoje navzočnosti.

Ko pogledam veliki svet človeške zemlje,
se mi zdi, da jih mnogo
ne upa več vate.

Sam izdelujem svoje načrte,
postavljam cilje,
polagam kamne za stavbo,

*katere edini stavbenik
sem po vsem videzu sam.
Ljudje smo danes pogosto bitja,
ki se gradimo
in pri tem zaupamo le vase.
Daj mi, Gospod, najgloblje prepričanje,
da bom uničil svojo prihodnost,
če ne bo vedno navzoče
upanje vate.*

*Daj mi globoko razumeti,
da kljub neredu, ki me obdaja,
kljub noči, ki me obdaja,
kljub utrujenosti mojih dni
moja prihodnost vendarle počiva v tebi
in da bo zemlja, ki mi jo kažeš
na obzorju jutrišnjega dne,
boljša in lepša.*

*Tvoji skrivnosti zaupam
svoje korake in svoje dni,
ker vem, da je tvoj Sin in moj brat
premagal malodušnost
in zagotovil novo prihodnost,
ko je od smrti prešel v življenje. Amen.*

Upanje je tiho in ponižno, toda močno. Kri-
stjani moramo biti vedno ljudje upanja. Vsak
človek ima in dnevno potrebuje manjše in
večje upe. Le-ti nas dan za dnem usmerjajo na
naši življenjski poti. Včasih se nam dozdeva,
da se naši upi izpolnijo, včasih ne. Upanje
nam daje pogum, da se postavimo na stran
dobrega tudi takrat, ko se nam zdi brezupno.

Molitev nam daje moč in potrebno upa-
nje. Brez molitve bo naše življenje pusto in
brez smisla. Misli škofa Petera Štumpfa nam

Delavnice molitve in življenja

**te vabijo, da živiš
virtualni odmik**

BRATSKO ŽIVLJENJE
od 13. do 16. aprila 2021

Znamenje in cilj tistih, ki verujejo v Jezusa.

povedo, zakaj moramo moliti. »Molitev nas namreč drži v Božji bližini, molitev nam da okusiti Božji nasmeš nad nami. Molitev nam prinaša Božje milostne darove, ki so potrebni, da živimo mirno in da sploh normalno funkcioniramo. Molitev je zdravljenje duše in telesa.«

V teh težkih življenjskih preizkušnjah se potrudimo moliti in ohraniti upanje vanj. Molitev nas podpira, da se ne pogreznemo v mnoge težave in ne izgubimo želje po iskanju Boga. Imejmo ponižno in ubogo srce, saj le takšnih ljudi Gospod nikoli ne razočara. V njem in z njim bomo našli vir radosti in miru. Naj nas vodi prepričanje, da ima vse, za kar živimo: sreča, žalost, zmaga ali poraz, na koncu nek smisel.

V Svetem pismu je večkrat omenjeno: Ne bojte se! Predvsem v težkem času bolezni in tegob ostanimo pozitivni in se oklepajmo upanja, zaupanja v boljši jutri, sočutja in prijaznosti do sočloveka.

Velika noč je za nas kristjane praznik veselja in upanja. Verujemo, da je Jezus s svojim vstajenjem premagal telesno in duhovno smrt ter za nas vse prinesel upanje.

»Upanje ni prepričanje, da se bo nekaj dobro izšlo, ampak prepričanje, da je nekaj smiselno, ne glede na to, kako se izide.« (Vaclav Havel)

Davorina Šuligoj Prinčič, voditeljica DMŽ

Br. William Fey

Življenje našega brata Williama Feya, oz. br. Billa, pravega garača na vseh področjih, je bilo izredno pestro in zanimivo. Vsega, česar se je lotil, se je lotil z vso silovitostjo in neprizanesljivo do sebe, sicer zelo preprostega in odprtega srca in duha.

Rodil se je 6. novembra 1942, v Pittsburghu v ZDA. V družini je bilo 5 otrok, trije bratje, dve sestre. Po kapucinskem semenišču in dveh letnikih fakultete je julija 1962 vstopil v noviciat, ki ga je leto kasneje končal s prvimi zaobljubami. Leta 1968 je bil posvečen v duhovnika, čemur sledita diplomi iz teologije in umetnosti, nato pa še doktorski študij v Oxfordu. »John Henry Newman, empirična filozofija in gotovost vere«, se glasi naslov njegovega doktorskega dela, ki je kasneje izšel tudi v knjigi. O njegovih mislih in zapisih je napisal vrsto znanstvenih člankov in imel številna predavanja. Prek trideset let je bil strasten učitelj naših bratov, drugih semenišnikov in bogoslovcev. Najprej v ZDA, nato v času »sobotnega leta« od 1986 do 1987 je poučeval v Zambiji, kjer se je v njem znova prebudila skrita želja po misijonih, navzoča

že od dijaških časov, ko je poslušal predavanje misijonarja iz Papue Nove Gvineje, pa tudi očetov bratranec je bil tam kapucinski misijonar. Predstojniki so ga uslišali ga poslali prav tja. Ravno tedaj je očeta prizadela močna kap, a ta je sam spodbudil sina, naj zaradi njega ne odlaša s potjo v misijone. Najprej se je v Oxfordu učil jezika »pidžin«, sledilo je leto uvajanja pri naših bratih v Višavju, nato pa se je nastanil pri kolidžu sv. Fidelisa v Madangu, kasneje pa pri Katoliškem teološkem inštitutu v Bomanu.

»Študentom poskušam najti resnico v njihovem lastnem razmišljanju – resnico, ko stvari gredo dobro in resnico, ko so stvari izven njihovega nadzora.« Ves čas študija in svoje profesorske kariere je ohranjal aktivno sodelovanje v pastoralnem delu Cerkve, vodil je duhovne vaje in duhovne obnove, redno je pomagal pri zakramentalnem delu v krajevnih župnijah in bil duhovni voditelj in mentor za generacije bratov, bogoslovcev, redovnic in laikov. Z njegovo akademsko in intelektualno vnemo je bila povezana tudi strast do najboljše možne vzgoje svojih kapucinskih študentov in drugih bogoslovcev.

Bil je briljanten in zelo aktiven človek, vendar pa zelo nežnega duha, močnega, vendar nikoli osornega ali pretirano strogega. Z ironičnim smislom za humor je znal najti nekaj smešnega celo v težkih razmerah. Užival je v opisovanju lastnih neprijetnih zagat, kot denimo, ko mu je dragocena knjiga iz osebne knjižnice J. H. Newmana spolzela v koš za odpadke. Bil je zelo tekmovalen, bodisi na igrišču ali pri kartah. Pogosto je tekmoval kar sam s seboj. Znana je bila njegova »tekaška« košnja trave. S tem je ubil dve muhi na en mah – imel je vadbo in hkrati še opravil nalogo. Bill je trdo delal in našel malo razlogov za počitek in povrnitev moči. Tudi zaradi njegovega sočutnega srca je bil leta 2010 imenovan za škofa škofije Kimbe, mesta v vzhodni britanski provinci Papue Nove Gvineje. Gre za del otoka New Britain, ki je največji v otok v arhipelagu Bismarck. Njegov pravi misijonarski duh in njegova iskrena ljubezen do ljudstva sta ga kot pravega pastirja pognala k njegovim ovcam, ki so že dve leti bile brez škofa, cerkvene stavbe pa v slabem stanju. Ko so Avstralci slišali, da morajo biti v nekaterih cerkvah verniki pri mašah pod dežniki, ker strehe puščajo, so

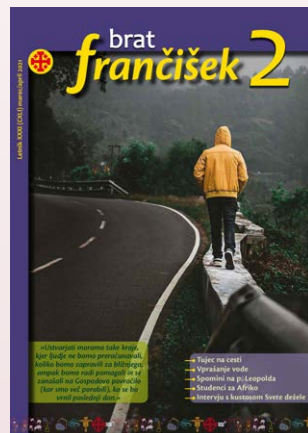
brž zbrali pomoč, tudi v opremi za župnišče in katehetsko šolo. Kljub temu, da ni bil več rosn mlad, je svoje ljudstvo obiskoval bodisi po vodi, ne vzdrževanih cestah ali peš. Če se je le dalo, je spoštoval njihove običaje, včasih tudi s humorno razlago tujcem. Izredno velik korake je delal tudi na področju ekumenizma v Papui Novi Gvineji, saj je bil tajnik za ekumenizem pri tamkajšnji škofovski konferenci. Ni želel, kot nekateri drugi misijonarji, tekmovali za pripadnost ljudstvu, temveč je sodeloval z vsemi ostalimi krščanskimi voditelji, da bi pomagali ljudem v krščanski veri, ne pa jih delili z delitvami, ki z njihovo zgodovino niso imele nobene povezave. Prav tako je imel dobre stike tudi z muslimani.

A tudi tovrstna dela ljubezni so začela krhati njegovo zdravje. Kljub temu, da je doživel dve možganski kapi (2016 in 2018), si je vsakič opomogel in se kljub moledovanju, tako njegovih rodni bratov in sester, kot tudi bratov kapucinov, vrnil k svojemu ljudstvu. V iskanju novih duhovnikov za svojo škofijo se je podal celo na Poljsko. Papež ga je upokojil, ko je bil star 78 let, nato pa je še do julija 2020 uvajal novega škofa. Nato se je zelo preprosto vrnil v domovino, da bi užival zaslužen pokoj v bratstvu, kar je kot škof res pogrešal. Gospod z zadnjim klicem ni dolgo odlašal. Za posledicami bolezni, povezanimi s COVIDOM, je v bolnišnici v Pittsburghu, 19. januarja letos, umrl.

br. Grgor Rehar

brat francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Lanski postni čas nam je v obliki protikoronskih ukrepov prinesel nenadejano odpoved velike večine vsega dogajanja. Takih odpovedi do takrat nismo bili navajeni. Ves svet se je za nekaj tednov skorajda ustavil. Zaradi virusa. Zločesti virus sicer še vedno lomasti po vsem svetu, vendar je človeštvo že iznašlo različna cepiva, ki bodo ustavila širjenje virusa.

Za boj zoper virus greha vsako leto obhajamo postni čas, ki nas spomni na Jezusovo žrtev – učinkovito cepivo zoper greh. Odpovemo se grehu, odločimo se za Ljubezen!

Tokratna številka revije Brat Francišek nam v rubriki *Frančiškova duhovnost* prinaša razmišljanje kapucina br. Luka Modica o drugem poglavju okrožnice papeža Frančiška *Vsi smo bratje*, ki spregovori pod naslovom *Tujec na cesti*.

Kateheza OFS nam v luči skrbi za skupni dom spregovori o vprašanju sestre vode, ki mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Za nami je tudi tradicionalno srečanje obeh goriških bratstev OFS, tokrat zaradi znanih razlogov malo drugače.

Med znanimi člani Frančiškovega svetnega reda bomo spoznali blaženega Petra iz Siene, ki je imel dar, da je govoril le o stvareh, pri katerih je poznal vzrok.

Mineva 210 let od prihoda bratov frančiškanov na Kostanjevico v Novi Gorici, svež pa je še spomin na pred letom umrlega p. Leopolda Grčarja, ki je močno zaznamoval mnoge brate in sestre OFS.

Ne spreglejte Žetve, ki ponuja razmišljanje ob desетки rožnega venca.

O pomenu vode bi gotovo imeli veliko povedati tudi vsi, ki so zaradi projekta Studenci za Afriko prišli do pitne vode v svojem kraju.

Dogajanje minulega leta je močno zaznamovalo tudi življenje v Sveti deželi, preberite intervju s kustosom Svete dežele p. Francescom Pattonom OFM.

br. Janez Papa

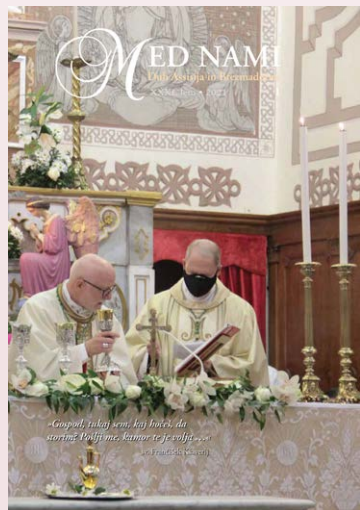

Prva številka revije Med nami izraža predvsem veselje in hvaležnost nad škofovskim posvečenjem minoritskega misijonarja p. Martina Kmetca, ki ga je prejel na praznik Gospodovega darovanja, 2. februarja, v turškem mestu Smirni. To mesto razodeva zavidljivo zgodovinsko dediščino, saj je bila ena od sedmih Cerkva, o katerih govori apostol Janez v Razodetju, zadnji knjigi Svetega pisma. Za škofovsko geslo si je izbral besede Evangelij, naše upanje.

V Duhovnih pogledih novi nadškof in metropolit razmišlja o Jezusovem naročilu: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr 16,15) Kdor je doživel Kristusa, ne more molčati. Potreba po razglašanju Gospodovega križa in vstajenja

je bistvena za kristjana, saj ga žene želja, da bi vsi ljudje slišali to novico in se v srcu razveselili.

V pogovoru je p. Martin poudaril, da popolnoma računa na Božjo pomoč pri vodenju majhne črede kristjanov, ki pa je notranje živa in v marsikaterem pogledu spodbuda zaspali Cerkvi v zahodnem svetu.

Obširna reportaža s posvečenja, ki se ga je udeležila peščica slovenskih prijateljev, prinaša širši pogled na zgodovino krščanstva na svetih tleh, kjer so se mudili apostol Pavel, Janez, Jezusova mati Marija in mnogi pričevalci vere, ki so svoje prepričanje zapečatili z lastno krvjo.

Od drugih vsebin je zanimivo poročilo o virtualnem srečanju ob jaslicah v organizaciji OFS stare in Nove Gorice, pogovor s predsednico FRAME Nežo Tomažič, otroci pa si bodo lahko prislužili nagrado, če bodo rešili postno osmerosmerko.

V rubrikah, namenjenih duhovni poglavitvi, je moč najti poživljajoče požirke bistre duhovne vode, tekoče v postni in razlivajoče se v velikonočni čas.

Doroteja Emeršič

COVID-19 v Amazoniji

V teh težkih časih je drugi val epidemije COVID-a resno in silovito prizadel prebivalce Amazonije. Želimo vam predstaviti nekatere pobude, projekte, ki jih izvajajo kapucinski bratje Kustodije Amazon in Roraima v Braziliji. V Manausu, tu je v 80. letih 20. stoletja deloval tudi naš brat Andrej Božič, je v izvedbi nabava »dveh načinov dovajanja kisika COVID bolnikom, ki ju je mogoče izvajati tudi izven bolnišnice in s tem »kupiti čas« do proste postelje«. Prav tako nudijo prehranske pake, zdravila, oblačila, higienske pripomočke družinam v centru in predmestjih mesta. Pri tretjem projektu pa skrbijo za tople obroke za zaposlene v bolnišnicah in tam tudi strežejo hrano. V COVID zmedi je običajno urejeno prehranjevanje osebja padlo v vodo. Tudi sestre klarise kapucinke darujejo revnim osnovna živila, zdravila, higienske pripomočke, domača zdravila, zdravilna zelišča. Obubožanim, ki živijo na obrobju, pa tudi semena za setev.

Migrantska kriza

V Rorainópolisu so naši bratje soočeni z izredno resno migrantsko krizo, zato delijo

osnovna živila, stvari za higieno in osnovna zaščitna sredstva, pa tudi skrbijo za prevoz pomoči v hrani in stroške za ureditev dokumentov domorodcev in Venezuelcev. Kriza venezuelskih priseljencev, med njimi mnogih domorodcev, je bila resna že pred pandemijo. Meja med Brazilijo in Venezuelo je trenutno zaprta in večinoma ni možnosti za delo in preživetje. Pandemija je kritično situacijo še poslabšala.

Tudi v vaseh področja Belem do Solimoes se bratje soočajo z nekaterimi resnimi posledicami pandemije na ta način, da z štipendijami podpirajo mlade domorodce, tako da lahko nadaljujejo obetajočo, prej začeto pot izobraževanja, in tudi z spodbujanjem reje perutnine in družinskih kmetij kot primer drugačnih načinov, poleg strokovnih programov, odgovora na naraščajočo ekonomsko krizo.

Imenovanja naših bratov

V zadnjih mesecih je v našem Redu na področju raznih imenovanj kar živahno, bodisi v Redu samem, ali pa tudi za škofe. Začelo se

je 16. decembra, ko je papež imenoval našega brata, sicer takrat še v službi vrhovnega svetovalca Reda, Carlosa Silvo, za pomožnega škofa v Sao Paulu.

Brat Carlos je do sedaj opravljal več služb, med drugim je bil devet let misijonar v Mehiki. Njegovo mesto v vrhovnem vodstvu Reda je prevzel br. Silvio do Socorro De Almeida Pereira. Tudi on je pred sedanjo službo bil provincial domače province in predsednik brazilske kapucinske konference.

Imamo tudi novega apostolskega administratorja v mestu Quetta v Pakistanu in sicer br. Khalida Rehmeta, prvega kapucinskega pakistanskega škofa. Škofovsko posvečenje bo prejel 25. marca 2021, na Marijin praznik, saj tudi to novo služenje želi izročiti v njene roke. Je pa Sveti sedež 11. januarja našega brata Bernabeja de Jesusa Sagasumeja- Le-

musa premestil iz škofije Santa Rose de Lima v škofijo San Marcos v Gvatemali.

Delovanje naše menze za uboge v Milanu

Brat Marcello Longhi je presenečen nad odzivnostjo novih prostovoljcev. Po izbruhu pandemije 80% prejšnjih prostovoljcev, v povprečju sedemdesetletnikov, zaradi prevelikega tveganja za lastno zdravje ni več moglo prihajati. Prek nadškofovega poziva so se obrnili predvsem na mlade. Sedaj več sto mladih Milančanov pomaga pri pripravi ali delitvi obrokov, ki jih potrebnim, ob strogih ukrepih, še delijo v menzi. V času šestmesečnega zaprtja so jih delili pred menzo in so morali obiskovalci sami poskrbeti za prostor, kjer so jedli, kar je šlo v nos nekaterim bogatim sosedom, češ, da onesnažujejo in hranijo golobe.

Br. Marcello opozarja tudi na sanitarne probleme revnih, saj so številna javna stranišča in pitniki zaprti, zato bratje kapucini razmišljajo o širitvi ponudbe WC-jev, da bo tudi na ta način bolje poskrbljeno za te ljudi v stiski. Navaja, da se letno pri njih zgledi okrog 24.000 različnih oseb, od tega je 5.296 južno Američanov, od teh jih je največ iz Peruja, sledi 4.271 ljudi iz severne Afrike, medtem ko so na tretjem mestu Italijani (3.189) in naza-

dnje državljani vzhodne Evrope. Br. Marcello je zelo vesel, da je med novimi prostovoljci približno polovica fantov in deklet, ki so v dvajsetih letih svojega življenja. Boji pa se prihodnosti, ko se pričakuje število revnih, ki bodo zaradi gospodarske krize ob pandemiji izgubili službe. Verjetno se bodo pred njimi pojavili kar s svojimi družinami.

Franciscans International (FI)

Tokratno 46. zasedanja Sveta od 22. februarja do 23. marca poteka večinoma v virtualni obliki, a tudi tako se Frančiškovi bratje in sestre prek FI in drugih partnerskih organizacij trudimo za obravnavo nujnih vprašanja človekovih pravic. Na kratko nanizamo pereče zadeve, ki jih predstavlja FI. Izjave se redno posodablajo in zato vabljeni na strani FI.

- FI v skupni izjavi poziva vse vlade, naj nemudoma ukrepajo glede gospodarske krize in uničevanja okolja, dveh izmed najnujnejših groženj, s katerimi se 2021 soočajo žene in dekleta.
- V tretji točki glede Gvatemale. V tej državi je pomanjkanje zakonodaje glede zaščite človekove pravice do vode, povzročilo slabo ureditev, privatizacijo, pomanjkanje in prisvajanje tega vira. FI je pozval vlade Gvatemale, Hondurasa in Salvadorja, naj sprejmejo konkretne ukrepe za pogajanje in podpis pogodbe o učinkovitem upravljanju čezmejnih voda.

- V drugi točki glede vpliva pandemije na avtohtona ljudstva v Braziliji. Virus se izredno širi v Amazoniji, v Manausu deloma tudi zaradi pomanjkanja preprečevanja, spremljanja in ustreznih sanitarnih ukrepov. FI poziva brazilsko vlado, naj do konca pandemije zagotovi ustrezna cepiva s prednostjo za avtohtona ljudstva in druge najbolj ogrožene etnične skupine, kot tudi finančno pomoč za revne družine.
- Na letnem sestanku o otrokovih pravicah FI poziva članice FI, naj okrevanje načrtujejo tudi s priznavanjem varnega, čistega in zdravega okolja kot človekove pravice.
- K prvi točki FI opozarja da je COVID povečal in spodbudil obstoječe strukturne neenakosti in krivice, ki najbolj prizadevajo prav avtohtona ljudstva in migrante. FI poziva države, naj zagotovijo učinkovite ukrepe in sredstva za izvajanje celotne palete človekovih pravic.

FI želi podrobno preučiti novo dinamiko migracij v severni Srednji Ameriki, Mehiki in ZDA, da bi na osnovi teh spoznanj lažje in bolje razumeli ta problem in pomagali tem ljudem. Vsako leto se jih približno 300.000 poda na pot proti ZDA:

FI je zelo plodno prispevala k Poročilu posebnega poročevalca OZN za človekove pravice o človekovih pravicah in podnebnih spremembah.

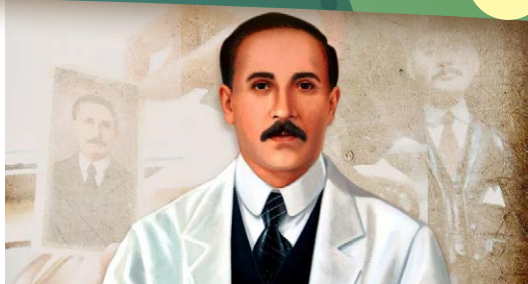
Pripravil br. Gregor Rehar

José Gregorio Hernández Cisneros

Papež Frančišek je 19. junija 2020 med avdienco kardinala Angela Becciuja, prefekta Kongregacije za zadeve svetnikov, pooblastil za izdajo petih dekretov. Med Božji služabniki ki bodo razglašeni za blažene je tudi José Gregorio Hernández Cisneros.

Ta se je rodil 26. oktobra 1864 v kraju Isnotú v Venezueli, kot prvi od sedmih otrok očetu Benignu María Hernández Manzanedu in njegovi ženi Josefi Antonii Cisneros Mansilla. Krščen je bil 30. januarja 1865 in pri birmi 6. decembra 1867. Ko je bil star 13 let je želel postati odvetnik, vendar si je potem premislil in se začel izobraževati na področju medicine, kjer se je odlikoval po svoji zavzetosti in pameti. Diplomiral je leta 1888, potem pa svoje znanje nadgrajeval na študiju v Parizu. Ko se je vrnil iz Evrope, je postal vodilni zdravnik v bolnici José María Vargas.

V času med 1891 in 1916 je svoje življenje posvetil učenju, medicini in veri. Dvakrat je želel vstopiti v bogoslovje, vendar sta mu naprej državni režim in nato njegovo šibko zdravje to preprečila. V tem času je tudi

vstopil v Frančiškov svetni red. Znan je bil po svojem odnosu do bolnikov, kjer je zdravil tudi tiste, ki si tega niso mogli privoščiti. Revnim je pogosto zdravila plačeval sam. S prihodom španske gripe leta 1918, je zdravil okužene. Ker je svojo vero in svoj poklic živel v služenju revnim – imenovali so ga zdravnik ubogih. V vsakem bolniku prepoznaval Jezusovo obličje.

Umril je leta 1919 v prometni nesreči. 29. junija ga je namreč na poti v lekarno, kjer je hotel kupiti zdravila za neko ubogo žensko, zbil avtomobil. Umril je v bolnišnici v Caracasu, z besedami: »O, Blažena Devica«.

Kmalu po njegovi smrti so se začela pojavljati pričevanja, da so ljudje ozdraveli, potem ko so ga prosili za priprošnjo pri Bogu. Kmalu je postal znan po Latinski Ameriki in Španiji. 1949 se je začel njegov proces za beatifikacijo. Potem, ko so potrdili primer dekleta, ki je bilo ustreljeno v glavo in je ozdravelo, je bil lani (leta 2020) potrjen tudi dekret za njegovo razglasitev za blaženega.

Fani Pečar

Objem na vrhu sveta Marija in Andrej Štremfelj

Sedmega oktobra 1990 je bilo na vrhu Mount Everesta sončno in mirno vreme. Po mesecu in pol od začetka odprave v Himalajo in osmih urah plezanja tistega dne sta na vrh stopila tudi 33-letna Marija in njen leto dni starejši mož Andrej Štremfelj. »Objela sva se in tudi kakšna solzica je pritekla. Prva misel je potovala domov na Gorenjsko, k otrokoma. Nanju sta ju spominjala fotografija in punčka iz cunj, ki nama jo je sešila starejša, takrat 10-letna Katarina. Celo uro sva si lahko privoščila zgoraj. Neponovljivo,« se spominjata. Takrat še nista vedela, da sta pravzaprav prva zakonca na svetu, ki sta osvojila najvišjo točko planeta. Šele ob vrnitvi v Katmandu sta prejemale čestitke, da sta za pol ure prehitela rusko-angleški par in da se bosta za vedno vpisala v Guinnessovo knjigo rekordov.

Po 30 letih, odkar sta stala na Mount Everestu, sta zakonca Marija in Andrej Štremfelj napisala knjigo o tem podvigu. Knjiga je bila obljuba otrokom in vnukom, da napišeta spomine. »Na zunaj je to knjiga o vrhunskem alpinizmu par excellence. Avtorja sta predstavnika garaškega alpinizma in generacij, ki so prinesle slovenskim alpinistom nesmrtno slavo in spoštovanje. Rdeča nit pripovedi je seveda odprava na Everest, a s te niti vseskozi kapljajo utrinki – včasih alpinističnih vzponov v Alpah, romantičnih spominov, žal tudi tragičnih nesreč in poškodb. A pod platnicami se skriva tudi čudovit učbenik. V času, ko se več kot tretjina poročenih parov loči, bi bila knjiga lahko priročnik za življenje v dvoje. Učbenik pristne ljubezni, medsebojnega spoštovanja, zaupanja, sprejemanja, žrtvovanja. Nevsiljivo vabi, da ga vzamemo v roke v času, ko življenje teče prehitro, ko ljudje gledajo in hitijo tako daleč naprej, da ne vidijo več ljudi, ki so jim najbližje.« Tako sta v uvodniku zapisala Tina Di Batista in Tomaž Jakofčič. Vsak s svojega vidika, pa vendar skupaj, pripovedujeta zgodbo o doživljanju poti na vrh, o ljubezni do alpinizma in medsebojni ljubezni, o trdni veri v Boga in zaupanju v Božje varstvo.

Knjigo je mogoče dobiti tudi na spletni strani - <https://www.stremfelj.si/>.

Lažna slava (Fake famous, 2021 ZDA)

Kljub temu, da si mnogi še zatiskajo oči pred novo realnostjo, ki jo prinašajo spletna omrežja kot je prvenstveno Instagram, je dejanska stvarnost taka, da je v današnjem svetu veliko pomembnejše, kako poziraš na fotografiji kot to ali npr. napišeš in izdaš knjigo. Bitka za sledilce, ki jo bijejo mnogi »vplivneži« ali z bolj sprejetim izrazom »influencerji« je vzpodbudila novinarja Nicka Biltona, da je ustvaril ta dokumentarni film. Fenomen, o katerem si še 15 let nazaj nihče ni predstavljal, da je možen. Glavne svetovne zvezde niso več glasbeniki, športniki in filmske zvezde ampak glavne zvezde postajajo ljudje, ki so slavni zaradi same slave. Ja, prebere se zelo čudno in taka je tudi realnost. V tem dokumentarcu se izberejo trije mladi ljudje, ki jih potem Nick s pomočjo kupovanja lažnih sledilcev in lažiranja raznoraznih »glamuroznih« fotografij (na primer najem letala za fotografiranje – da imajo sledilci občutek, da je influencer dovolj bogat, da ima svoje privatno letalo) spreminja v prave pravcate zvezde. Na nek način je potrebno prodati dušo za prepoznavnost in posledično denar. Ni več pomembno kakšno imaš izobrazbo, kaj si v življenju dosegel, važno je da se fotografiraš s čim dražjimi dizajnerskimi kopalkami na najbolj ekskluzivnih lokacijah. To prinaša všečke, sledilce in denar. Za nekatere zelo plehko, prazno in brez vsebine po drugi strani pa zelo pomembna industrija sedanjega časa. Film najdete na pretočni platformi HBO GO.

Matjaž Kosi

Obvestila

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Ker se nahajamo v času epidemije koronavirusa COVID-19, ne moremo z gotovostjo napovedati dogodkov, ki se bodo zgodili. Vsi dogodki v Kančevcih in drugod zaradi prepovedi zbiranja sedaj ne morejo potekati. Kdaj bodo lahko, ne vemo. Gotovo ne prej, preden se situacija ne bo sprostila do te mere, da bodo mogoča zbiranja in nočitve. Zato se pred vsako prijavo na program prej telefonsko ali po elektronski pošti prepričajte, če in kdaj bo dogodek potekal. Za dogodke spremljajte internetno stran bratov kapucinov: www.kapucini.si.

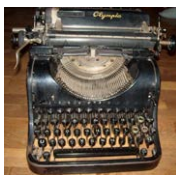
Upamo, da se vidimo čim prej.

23. april je dan, ko sta umrla tako Miguel de Cervantes kot tudi William Shakespeare. Oba leta 1616. V počastitev teh in vseh književnikov sveta je UNESCO leta 1995 razglasil 23. april za svetovni dan knjige in avtorskih pravic. Našli smo nekaj zanimivih dejstev o knjigah, ki ji najbrž niste vedeli.

- Kitajci so izumili papir leta 105 pred našim štetjem.
- Prva knjižnica na svetu je bila v Ninovah – asirska prestolnica, mesto, danes blizu Mosula v Iraku.
- Vsako sekundo je prodanih 57 knjig. Izračunano je, da bi za shrambo vseh knjig kupljenih v samo enem dnevu potrebovali kar 125,5 km knjižnih polj.
- Glavna knjižnica v Indiana University je debela 2,54 cm in to zaradi teže knjig.
- Knjiga Prigode Toma Sawyerja, ki jo je napisal Mark Twain, je prva knjiga napisana s pisalnim strojem.
- Nekdo je izračunal, da je Charles Dickens v svojih delih uporabil kar 4,6 milijonov različnih besed.

- V Indiji za branje knjig povprečno porabijo 10,7 ur na teden – Indijci veljajo za narod, ki največ bere.
- Prva natisnjena knjiga je bila Sveto pismo leta 1450.
- Čeprav bi si nadedli očala, verjetno ta ne bi veliko pomagala pri branju najmanjše knjige na svetu. Na Japonskem so ustvarili, kot pravijo sami, najmanjšo natisnjeno knjigo na svetu, katere stranice v širino merijo le 0,75 milimetrov. Knjiga ima 22 strani, vsebuje pa ilustracije in imena japonskih rož.
- Prva knjiga, ki so jo natisnili na Oxfordu, je imela na prvi strani tipkarsko napako, namesto 1478 so natisnili letnico 1468. To je bila študija Apostles' Creed.
- Največja knjiga na svetu meri pet krat osem metrov in tehta 1.500 kilogramov, vsebuje pa 429 strani. Knjigo To je Mohamed je izdala dubajska družba Mshahed International Group in se z njo vpisala v Guinnessovo knjigo rekordov.
- Vsak peti odrasel človek na svetu ne zna brati in pisati, največji delež nepismenih je v južni in zahodni Aziji ter podsaharski Afriki.

Pri prebiranju knjig o zdravilih in tem, kako ostati zdrav, je treba biti previden, da ne umreš zaradi tiskarske napake. (Mark Twain)

Knjige so kot televizija za pametne ljudi in to brez reklam.

Kdo se upa
peljati s
tem?

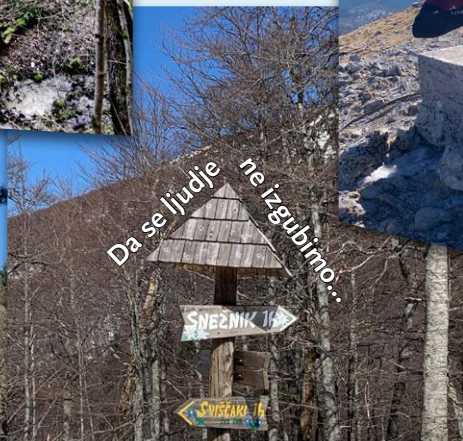
Veseli in razigrani

Glej ga glej, škrate...

Marija je vedno z nami

Da se ljudje
ne izgubimo...

Pa smo
prišli na vrh
Snežnika

Pa je
spet prišla pomad
v deželo

To knjigo
bom
prebral
brez
odmora

Upam, da zlezem tudi dol

**Pozdravljen, Odrešenikov varuh
in ženin Device Marije.
Tebi je Bog zaupal svojega Sina;
vate je Marija položila svoje zaupanje;
s teboj je Kristus postal človek.**

**Blaženi Jožef, tudi za nas se pokaži očetovski,
vodi nas na poti življenja.
Izprosi nam milost, usmiljenje in pogum,
ter brani nas vsakega zla. Amen.**

Papež Frančišek, Patris Corde